

Adventes Vēstis

2012. gada februāris, #2 (192)

Vienoti Kristus
cerībā

DR. JANA POL-
SENA VIZĪTE
RĪGĀ

DRAUDZES
JAUNIEŠI –
VIENOTI, BET
VAI VIENĀDI?

GLOBALIZĀ-
CIJA – PASAULE
KĀ VIENS
CIEMATS

JAUNIEŠU
LŪGŠANU
NAKTS 2012

INTERVIJA:
GAIDA
BĒRZIŅA NO
“PRIEKŠZĪMES”

JANS POLSENS: “KĀ TICĪBA KRISTUS OTRAI ATNĀKŠANAI
IETEKMĒ LĒMUMUS, KURUS JŪS PIEŅEMAT?”

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Viedoklis	22

Sava pārliecība un vienprātība

Februāra “Adventes Vēstis” nāk pie jums, lasītāji, ar tēmu par viedokļu dažādību mūsu draudzē. Šī noteikti nav pirmā reize, kad pieskaramies šim jautājumam.

Publicējot dažādus rakstus, mēs vienmēr esam centušies atspoguļot arī cilvēku atšķirīgos viedokļus. Tiesa, ne visiem lasītājiem tas ir bijis pieņemami. Uzskatu dažādība var radīt nedrošības, vadības un skaidrā mērķa trūkuma sajūtu. Tāpēc esam saņēmuši vēstules, kurās izskan skarbāki un ne tik skarbi lūgumi nublicēt viedokļus, kuri atšķiras.

Esmu domājis par šo tēmu. No vienas puses, Pāvila vārdi Rom. 14:5 “...ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā” norāda, ka kristiešu kopīgajā ceļā ir vieta arī viedokļu dažādībai. No

otras puses, 1Kor 1:10 skan aicinājums, “lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās”.

Kurā brīdī tiek pārkāpta šaurā, neredzamā līnija, kad turēšanās pie savas pārliecības pārvēršas par šķelšanos – to, visai analītiskā veidā pētot dažādu draudzes jauniešu darbošanos, cenšas risināt Aidis Tomsons. Lai jūs nemulsina žurnālistam raksturīgais atklātums un tiešums. Mērķis ir ieraudzīt situāciju, kāda tā ir, diskutēt un, ja nepieciešams, mainīties. Problēmas tiek risinātas, kad par tām runā.

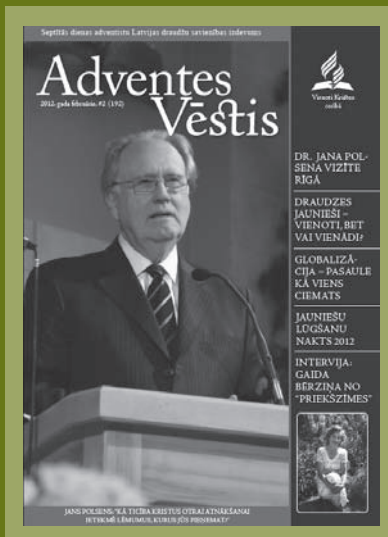
Interesanti, ka savus ierosinājumus šai tēmai atradīsīt arī sadaļā Vārds mācītājam, kur lasiet Dr. Jana Polsena Rīgas 1. draudzē teikto svētrunu. Ceram, ka jums patiks!

*Ģirts Rozners,
Literatūras nodaļas vadītājs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts ROZNERIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Piedošanas spēks

Februāris atnāca ar arktisku dvesmu. Pamatīgais sals lika domāt par to, kā siltāk apģērbties, saglabāt siltumu mājās, kā saglabāt transporta līdzekļus pie dzīvības. Parastas, ikdienišķas rūpes. Un tomēr ir jau arī kas vairāk, jo dzīvojam ar perspektīvu, gaidot Kristus atnākšanu, visu ticības ilgu piepildījumu. Ieraudzīt to, ko tik grūti saprast un ieraudzīt, dzīvojot mūsu reālījās.

Dzīvojot šajā pasaulē, gribot negribot sabiedrības rūpes skar arī draudzei piedēvētos. Februāris aizņēmis cilvēku prātus ar referenduma jautājumiem par otru valsts valodu. Sabiedrība tiek apzināti šķelta, pretstatot valsts iedzīvotājus vienu otram, izmantojot dīvainu terminoloģiju – latvieši un krievvalodīgie. Strīdi par to, kurš vērtīgāks, labāks. Bet tas jau nav atkarīgs no valodas, kuru lietojam, no tautības vai sociālā stāvokļa. Cilvēka vērtību nosaka viņa sirds krietnums, attieksme pret līdzcilvēkiem un vidi, kurā tas dzīvo.

Līdzīgi strāvājumi nav sveši draudžu vidē. Varbūt mazāk tautības jautājumi, kā vēlme būt lielākam, pareizākam, labākam. Kurš svētāks, kam vairāk sasniegumu, kurš prot pareizāk runāt? Sen pārbaudīta metode, kā ienest nemieru un piebremzēt draudzes misiju. Jau apustulis Pāvils sastapās ar šo problēmu Korintas draudzē. Tā sašķēlās grupās, kuru galvenais akcents bija viņi paši. Kristus palika otrajā vai pat trešajā plānā. Žēl, bet nākas dzirdēt, kā draudzē cīnās par amatiem, ietekmes sfērām. Skumji, ka pasaules popkultūras vērtības – lielāks, labāks, ātrāks, pareizāks, vienmēr vairāk un vairāk – ienāk draudzes vidē un tās darbībā. Tas jāsaista par visiem līmeņiem.

Ja atceramies apustuļa Pāvila pielietoto ainojumu, ka draudze ir Kristus miesa, un tās galva ir pats Kungs Jēzus Kristus (1Kor 12:12-31), tad jādomā, kā gan katra šī ķermeņa daļa domā dzīvot pati par sevi? Vērtība ir tad, ja visa miesa ir vienota un katra daļa funkcionē harmonijā ar pārējiem.

Priecīgais ir tas, ka lielākais vairums dzīvo praktisku ticības dzīvi, atzīstot Jēzu Kristu par savas dzīves Kungu. Tas ļauj sakārtot savstarpējās attiecības un būt sekmīgiem dzīves skolā. Domājot par to, kas ir svarīgākais kristieša esībā, tad iezīmējas nekas cits kā piedošana. Tas ir tas, ko Dievs dara ar mums katru. Pāvils saka, ka grēcinieks top par jaunu radījumu. "Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu." (2Kor 5:18) Dievs piedod un noliek mūsu grēkus, lai tos vairs nepieminētu. Mēs esam vēsturiski, ilgi atceramies katru pāridarījumu vai aizvainojumu.

Vēlos aicināt padomāt par to, ko Dievs mums ir piedēvis. Visvairāk būtu jādomā par sirds stāvokli, lai tiesāšanas, kritikas un lepnības gars nepārņem mūsu sirds domas, bet lai tās ir labas un gaišas.

Pārdomas noslēdzot, vēlos pieminēt to, ka kalpošana sabiedrībai tomēr tiek novērtēta. Mums ir savi Latvijas lepnumi. Priecīgi bija uzzināt, ka bijušā Ģenerālkonferences prezidenta dr. Jana Polsenas kalpošana cilvēkiem ir novērtēta viņa dzimtenē, un Viņam piešķirts augstais Nopelni ordenis. Tas pagodina Kungu Jēzu Kristu.

Lai jums Dieva mīlestības siltums ļauj pārdzīvot dabas aukstumu. Lai Dievs svētī ikvienu!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

28. februāris - 10. marts

Pl. 18:00 Cēsīs, Raunas ielā 4 otrdienās, trešdienās, ceturtdienās sadraudzības vakari "Tici" par dzīves mākslu un cilvēku savstarpējām attiecībām, pamatojoties uz Marka evaņģēliju. Vada: teoloģijas maģistri, mācītāji, Andrejs Āriņš, Valdis Zilgalvis un mācītājs Jānis Mucenieks.

3. marts

Pl. 17:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a notiks Sadziedāšanās svētki. Skatītāju nebūs, visi kopā dziedās mīlākās dziesmas no "Kokļu skaņām". Piedalīsies orķestris un apvienotais koris.

17. marts

Adventistu jauniešu Lūgšanu nakts Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

24. martā

Pl. 14:00 – 18:00 Baznīcas ielā 12a notiks Bērnu un pusaudžu festivāls "Varavīksne".

Sludinājumi

- Meklējam pieredzējušu web dizaineri-programmētāju tiešsaistes Bībeles stundu (Neklātienas Bībeles studiju) apmācības sistēmas izveidei. Tālrunis: 26363166 (Imants)

- Ticības brālis meklē sev dzīves draudzeni – ticības māsu. Man ir 31 gads, vēlams, ja māšai būtu līdz 35. Rakstīt: Andrejam Štefanam, Saules novads, Lutriņu pagasts, Skolas iela 9, dz.18, LV-3861. Var arī zvanīt pa tālr. 28229488.

Lūgšanu maratons

No 21. janvāra Rīgas 1. draudze ir iesākusi 40 lūgšanu un studiju dienas, kad Dieva bērni ik vakaru pulcējas dievnāmā, lai būtu kopā lūgšanās par cilvēkiem, kuri ir dārgi kādiem ticības ļaudīm. Ieklausoties Denisa Smita sagatavotajās katras dienas Bībeles tēmās, tās pārrunājot grupu diskusijās un vienojoties kopīgās lūgšanās, tiek iedzīvināta mūsu pieredze ar Dievu. Lūgšanās spējam iemīlēt tos, kuri vēl ir tālu no Glābēja, ticot, ka Dievs ir izdarījis visu, lai viņi varētu tuvoties savam Radītājam un tiktu izglābti.

Elita Lapiņa, Rīgas 1. draudze

„Tu mani cel.”

21. janvāra sabatā Bauskas draudzi apciemoja Dagnija Lapas ar veselu komandu mūziķu – jauniešiem, čaklajiem Madaru un Daumantu Liepiņiem no Tukuma un dziedājošu Zariņu ģimeni no Cēsīm. Tas tiešām visiem bija jauks pārsteigums par brīnišķīgo mūziku, kuru izpildīja ciemiņi. Madara un Daumants ir īsti profesionāļi, viņu sniegums bija tik savilinošs, ka klausītājiem pat asociējās ar atspulgu no Debesu mūzikas.

Zariņu ģimenes vīru trio arī sajūsmināja, jo sevišķi ar pēdējo dziesmu, kur dziesmas mūzika tik ļoti saskanēja ar vārdiem un tiešām cēla ikvienu, kas to dzirdēja. Un, protams, Dagnijas Lapas uz augšu ceļošā svētruna par uzvarētāju un to, ka tādi mēs esam ikviens, ja ticam un esam kopā ar Lielo Uzvarētāju – Kristu, jo Viņš pie krusta uzvarēja manā un tavā vietā.

Pēc dievkalpojuma kāda vecāka draudzes māsa teica, ka tā varētu klausīties visu dienu.... bet cita draudzes māsa pat nepalika uz kopējām pusdienām, jo gribēja vēl ilgi saglabāt gūtos skaistos iespaidus no dievkalpojuma.

„Tu mani cel, lai kalnā stāvēt varu,

Tu mani cel, kad bangas jūrā krāc.

Es jutos spēcīgs, Dievs, uz Taviem pleciem,-

Tu mani cel, lai labāks būtu es.”

Arta Zaikina

Daudz jāpadara, tāpēc daudz jālūdz!

Janvāra pēdējā sestdienā Rēzeknes draudzes telpās pulcējās draudzes cilvēki, kas vēlējās būt kopā nomodā visu nakti no pl. 22:00-06:00. Tā nebija vienkārša kopā būšana. Jo tā mūsu draudzei, pēc jau mīļas un tuvas tradīcijas, ir lūgšanu nakts.

- Mācījamies, ko nozīmē būt māceklim pastāvīgi, visas kristīgās dzīves garumā. Lūdzām par to.

- Uz lielā ekrāna skatījāmies mācītāja Marka Finleja svētrunu par sirsnīgas lūgšanas nozīmi katra kristieša dzīvē (no svētrunu cikla „10 dienas augšistabiņā”).

- Lūdzām par draudzes vienotību Kristus Garā.

- Lūdzām par evaņģelizāciju draudzes dzīvē, lai katrs šogad pie Jēzus atvestu vismaz vienu cilvēku.

- Lūdzām par semināru, ko draudze plāno rīkot Rēzeknes pilsētas iedzīvotājiem šī gada novembrī.

- Lūdzām par 2012.-2013.g. misijas grāmatas „Lielā Cīņa” izplatīšanu.

- Lūdzām par katra atnākušā Jēzus mācekļa personīgajām vajadzībām un tuviniekiem.

Martiņš Luters kādreiz ir teicis tāds vārds: „Man šodien ir daudz jāpadara, tāpēc man ir daudz jālūdz.” Lai tie ir vārdi, kas mūs pavada ikdienā!

Interesanti, ka, noslēdzoties lūgšanu naktij, neskaitot mācītāju, beigās bija palikuši 12 cilvēki. Tas atgādināja Bībeles liecību par to, ka Jēzum bija 12 mācekļi. Arī par to, cik mēs katrs esam dārgs Dieva acīs un cik daudz Dievs caur katru no mums var darīt citu cilvēku glābšanai mūžībai, ja vien Viņam to netraucēsim.

Elīna Ģipsle

■ Bībeles sirds – vēstule galatiešiem

Par to varēja pārliecināties visu 2011. gada pēdējo ceturksni. Vēstule risina vissvarīgāko jautājumu: kā es tieku glābts? Viskodolīgākā atbilde ir uzrakstīta Galatiešiem 2:16 – “Bet zinādami, ka cilvēks netiek taisnots caur bauslības darbiem, bet caur Jēzus Kristus ticību, arī mēs esam ticējuši uz Jēzu Kristu, lai topam taisnoti caur Kristus ticību un ne caur bauslības darbiem...”

Es taču šo pantu nelasu pirmo reizi? Tas tur ir bijis vienmēr, bet kāpēc līdz saprašanai neaizgāja, ka mēs netiekam taisnoti uz mūsu ticības pamata, bet uz Kristus uzticības pamata, ko mēs sev pieprasām ticībā? Cik lieki un mulķīgi nu izklausās visi strīdi par to, kuram pareizāka ticība. Cik nesaprašanas pilns ir populārais teiciens: “No savas ticības es neatteikšos!”

Kristus nāve pie krusta, lai mūs izpirktu, pilnīgā atbrīvošana un svētā mantojuma saņemšana ir divas grandiozas, monumentālas Mūžīgā Evaņģēlija daļas, pie kurām labprāt kavējamies un mīlam runāt. Šim Dieva darbam veltīta brīnišķīga mūzika, sacerētas dziesmas un rakstīta dzeja. Bet šo patiesību ēnā ir palicis Kristus darbs pie katra cilvēka personīgi caur Svēto Garu.

Mūsu nomiršana un augšāmcelšanās – mēs nedrīkstam palikt tie paši vecie “kalpones bērni”! “Jūs, brāļi, esat apsolījuma bērni kā Īzaks!” Cik skaiti viena patiesība pēc otras sarindoja, veidojot pārliecinošu Dieva vēstījuma vienotību. Tik piemēroti ir apustuļa vārdi “nedot vaļu miesai”, “nomirt pasaulei”, “staigāt Garā” un “kalpot cits citam mīlestībā”. Vecajam cilvēkam ir jātiekrustā sistam, lai tiktu uzmodināts jaunai dzīvei Kristū (Galatiešiem 2:20). Tas var notikt, cilvēkam sadarbojoties ar Dievu, un ir tiešais mūsu ticības darba lauks. Sirds durvis jāatver cilvēkam pašam (Atklāsmes 3:20). Grēka izstumšana arī ir mūsu daļa (1. Pētera 2:12). Ir pārāgri runāt par “zelta ielām”, kamēr Kristus stāv aiz sirds durvīm un klauvē!

Kristus tevī, Kristus manī, Kristus mūsos! Cik ģeniāli vienkāršs risinājums! Nav vairs strīdi, šķelšanās. Draudze kā viena sirds un dvēsele. Vienotība ar Dievu nekad nav nomācoša vienveidība, bet gan dinamiska dzīve, pilna emocijām, piedzīvojumiem, cīņām, uzvarām, labiem darbiem un Gara augļiem!

Maina Roderte

■ Savā nespēkā, Dieva spēkā

Dievs svētī Latviju! Ar šo latviešu tautasdziesmu, kas vēlāk kļuva par valsts himnu, kā lūgšanu tika iesākts svinīgais dievkalpojuma pasākums 7. janvārī Naukšēnu kultūras namā. Šis pasākums tika organizēts par godu Dievam, un uz Jaungada dievkalpojumu aicinājām sanākt ļaudis, lai ne tikai dzirdētu skanīgās sieviešu kora Jumaras dziesmas vai Valmieras pūtēju orķestra ansambļa skaistās melodijas, bet arī ieklausītos Bībeles rakstos, svētajās Dieva patiesībās.

Mācītājs Valdis Zilgalvis rādīja prezentāciju un runāja par Rūdolfa Blaumaņa Andaru un viņa sarunu ar Dievu. Stāsts „Andara lūgšana” bija par Andara vēlmi un lūgšanu Dievam, lai tiktu dota laime visiem cilvēkiem, un, kad Dievs apgalvoja, ka tā jau ir dota kopš seniem laikiem, Andars to sākotnēji nemanīja. Tikai vēlāk, pēc savas nāves būdams pie Dieva debesu valstībā, viņš izprata laimes nozīmi un bija svētlaimīgs. Šis Blaumaņa stāsts norāda, ka Dievs, radot pasauli un cilvēkus, ir paredzējis visiem lielu laimi, tikai mums pašiem ir jāprot to saskaņot un izbaudīt. Uz pasākumu tika aicināti arī mācītāji Modris Lapa un Dzintars Ozoliņš.

Pēc sieviešu kora Jumara brīnišķām dziesmām vārds tika dots mācītājam Dzintaram Ozoliņam. Ar saviem priekšnesumiem uzstājās arī draudzes Nurmu grupa, Nellijas tante dziedāja senu dziesmu par dzimteni, Normunds, Baiba un Silvestrs skaitīja dzejoļus. Savukārt kad bija izskanējušas orķestra ansambļa melodijas, ar drošu soli visus uzrunāt devās Juris Hincenbergs. Viņš kopš 2010. gada septembra savas mācības ir uzsācis Anglijā Nūboldas koledžā, kur sekmīgi apgūst teoloģijas zināšanas. Jura svētruna tika veltīta Jēzum un viņa aicinājumam kļūt par cilvēku zvejniekiem. Juris norādīja, ka mums ikvienam ir iespēja būt par Jēzus mācekli un stāstīt par Viņa darbiem.

Organizētāji no Nurmu grupas, kā arī pats Juris saka paldies visiem, gan tiem, kas piedalījās, gan tiem, kas atlika savus darbus malā un veltīja šo dienu, lai uzklautu Dieva patiesības.

B. Jirgensone

■ Ilgās pēc Gara pilnuma

Zilākalna draudze vēlas teikt vissirsnīgāko PALDIES Gunai un Viesturam Rīmaņiem, kā arī viņu čaklajiem palīgiem visā Latvijā par tulkoto materiālu nodrošināšanu 10 dienu lūgšanām par Sv. Gara izliešanos. Tas ir nenovērtējams ieguldījums Dieva darbā. Mēs zinām, cik pretiniekam ļoti nepatika tas, ka Guna ar Viesturu neatlaidīgi strādāja, lai visas draudzes gūtu iespēju tikt pie latviešu valodas materiāliem. Mēs ļoti lūdzām par jums!

Mūsu draudze ar lielu prieku piedalījās lūgšanās, kas lika pārdomāt, cik reāli darbojas Svētais Gars. Katru vakaru mūsu kuplajam pulciņam pa *skype* pievienojās arī māsas un brāļi no Aizputes un Talsu rajona. Dievkalpojums katru dienu – tā gribētos nosaukt mūsu kopīgu pavadīto laiku. Īpašs bija arī sabats, kad pēc dievkalpojuma visa draudze devās uz kopīgu mielastu. Tieši šajā dienā pie Dieva troņa pacēlās daudzas pirms tam skaļi neizteiktas lūgšanas. Svētā Gara pieskāriens bija jūtams tad, kad kuplajā pulkā lūdza pilnīgi katrs, arī tie, kas nav vēl kristījušies. Mēs zinām, ka bez lūgšanas nevar sarunāties ar Dievu.

...Jau 10. diena? Ak, nē! Bija par maz! – ar tādām sajūtām mēs šķīrāmies. Lai arī mūsu ikvakara lūgšanas kopā nerimstas jau 9 gadus, šīs 10 dienas bija ļoti īpašas. Slava Dievam par Viktoru un Vēsmu Geidēm, kuru kalpošana nerimstas. Mūs nevar šķirt ne attālums, ne valodas, jo „Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo”. (Ps. 24:1)

Ilona Berga

Vairāk nekā tikai skaitļi

Adventistu saimei Zinaīda (dzim. Avdukēviča) Oficerova pazīstama kā Latvijas draudžu savienības kasiere - grāmatvede (1995 - 2009), bet tā bija tikai daļa no viņas dzīves. Atmiņās par Zinaīdu (1941 - 2012) dalās viņas kolēģi un mazbērni.

Alfrēds Jākobsons, Zinaīdas kolēģis:

“Mums daudziem tuvu pazīstamā, bet tagad adventes cerībā aizmigusī Zinaīda Oficerova bija man tuvs cilvēks vairāk nekā piecpadsmit gadus. Kad pēc mācītāja Ē. Galenieka aizbraukšanas uz ASV par Draudžu savienības grāmatvedi un kasieri sāka strādāt Zinaīda, es jau biju savienības sekretārs. Ar to arī aizsākās mūsu kopīgais darbs daudzu gadu garumā.

Šo gadu laikā bija iespēja iepazīt Zinaīdu ikdienā, gan mierīgākā laika periodā, gan satrauktākā laikā. Zinaīdai bija jānodod dažādas ziņas, atskaites par savienības kopējo finanšu darbību, bija jācīnās, lai visas draudzes savlaicīgi iesniegtu pareizas ziņas, jāsigatavojas finanšu dokumentu pārbaudei, ko veica valsts vietējā finanšu nodaļa un Trans-Eiropas divīzija. Tas bija nemītīgs, pašreizējais darbs, kuru Zinaīda ar pilnu atdevi veica, jo netika taupītas stundas vēl ilgi pēc darba, ne arī pat brīvdienas.

Gribu sacīt, ka Zinaīda nebija tas cilvēks, kura pazina tikai skaitļus. Nē, viņa bija cilvēks, kurai bija dziļa interese, patiesas rūpes par pašas ģimeni un tās locekļiem.

Bieži īsajās satikšanās reizēs Zinaīdas darba istabā aizkustinoša bija viņas attieksme arī pret mācītājiem, cenšanās izprast viņu ikdienas problēmas, spēja atklāti pateikt patiesību, kā arī izteikt patiesu līdzjūtību.

Gadiem ritot uz priekšu un pat neņemot vērā lēnām tuvojošos slimību, Zinaīda pacietīgi turpināja darbu, nemeklējot savas ērtības un labumu. Viņa paliek atmiņā ar optimismu, darba un cilvēku mīlestību, ar atbildību pret pienākumu un uzticību Dieva un cilvēku priekšā.”

Par Zinaīdas dzīves gaitu stāsta viņas mazbērni – Jekaterina, Ilja un Igors:

“Daudzi atceras Zinaīdu kā optimisti, cilvēku ar labu humora izjūtu, viņa vienmēr bija gatava palīdzēt otram. Draudzes tējas pēcpusdienās allaž varēja baudīt viņas gardos ēdienus, un ne-

vienam netika atteikts padoms.

Zinaīda šajā pasaulē ienāca, divas dienas pirms Otrās pasaules karš sasniedza Latviju, 1941. gada 20. jūnijā, Krāslavas rajona Indras pagastā. Zinaīda bija pirmais bērns miliča un mājsaimnieces ģimenē.

1945. gadā ģimene pārcēlās uz dzīvi Rīgā, un pēc pieciem gadiem, 1950. gadā, piedzima dvīņi Ļubova un Vitālijs, bet brālis, vēl bērns būdams, nomira.

1960. gadā Zinaīda iepazīna savu pirmo vīru Anatoliju, kurš strādāja par šoferi, jaunais pāris apprecējās, un 1963. gadā ģimene sagaidīja meitu Svetlanu.

1990. gads Zinaīdas dzīvē ienesa pārmaiņas, viņa iepazīnās ar kristiešiem, kuri pārstāvēja Septītās dienas adventistu draudzi. Trīs gadus vēlāk viņa nolēma piederēt draudzei, apliecinot savu izvēli ar kristībām. Bet jau 1995. gadā Zinaīda tika aicināta darbā Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienībā par grāmatvedi, te viņa nostrādāja līdz pat 2009. gadam, kad devās pelnītā atpūtā.”

Ilgonis Mazjulis, Latvijas draudžu savienības mantzinis:

“Zinaīdu atceros kā ļoti atbildīgu, čaklu un sirsnīgu darbinieku. Varēju vienmēr

uzticēties, ja viņa solīja ko izdarīt vai kādu jautājumu nokārtot, tas tika paveikts. Viņa vienmēr rada iespēju ar visiem aprunāties un bija ļoti informēta par aktualitātēm.”

Viktors Geide:

“Zinaīda Oficerova, kalpojot kā grāmatvede – kasiera draudžu savienībā, bija Dieva dāvana manas darbības gados. Es izjutu ik dienas šo uzticību un atbildības sajūtu, izjutu viņas mīlestību pret Dievu, Viņa darbu un Viņa kalpiem. Viņa vienmēr līdzdalīja arī savas nastas, kas dažreiz šķita grūti nesamas. Un ne vienu reizi vien ar asarām acīs viņa izteica savas dvēseles sāpes. Un tomēr Dievs brīnišķīgi svētīja viņas darbu. Viņa mīlēja cilvēkus un saprata viņu vajadzības. Viņa nerēķinājās ar darba stundām, jo tajā laikā viņai nebija neviena palīga. Es ļoti augsti vērtēju viņas darbu, viņas attieksmi pret saviem pienākumiem. Pārdomājot šos kopīgā darbā pavadītos brīžus, es noliecu galvu mīlošā Dieva priekšā pateicībā par žēlastību, kādu viņš bija dāvinājis Zinaīdai, aicinot Dieva bērnu pulkā un aicinot kalpot Viņa darbā.”

Spriedze Ungārijā

Ļoti mainīgas un satraucošas ziņas tiek saņemtas no Ungārijas, kura jau vairākus mēnešus pārstēdz pasauli ar pretrunīgi vērtētiem likumiem un valsts konstitūciju.

AV rudenī rakstīja par reliģisko brīvību ierobežojošo Baznīcu likumu, kuru pieņēma Ungārijas parlaments un kurš paredzēja, ka tikai 14 „vēsturiskās” reliģiskās organizācijas

varēs automātiski saņemt valsts reģistrāciju. Pārējām vairāk nekā 300 mazākām reliģiskajām organizācijām, tajā skaitā Septītās dienas adventistu Baznīcai, vajadzēs iziet sarežģīto reģistrācijas kārtību, lūdzot parlamentam atgriezt atņemto legālo statusu.

Situācija mainījās decembrī, jo Ungārijas Konstitucionālā tiesa atcēla parlamenta pieņemto likumu, kuram bija jāstājas spēkā no 1. janvāra. Taču Vecā gada pēdējā darbdienā parlaments otrreiz pieņēma strīdīgo likumu, kas nozīmē, ka arī Adventistu Baznīca ir zaudējusi savu legālo statusu valstī.

Starptautiskā Reliģiskās brīvības asociācija daudzkārt ir uzstājusies pret pieņemto likumu. Tās pārstāvji ir tikušies gan ar Ungārijas vēstnieku ASV, gan Ungārijas vēstnieku ANO, lai paustu savas bažas. Vēl pēc Konstitucionālās tiesas lēmuma asociācijas direktors Džons Grācs sacīja: „Tā ir liela diena Ungārijas reliģiskajai brīvībai. Mēs esam ļoti priecīgi, ka Konstitucionālā tiesa ir rīkojusies tik noteikti.”

Tomēr parlaments likumu steidzās pieņemt vēlreiz. Līdz ar to darboties valstī šobrīd drīkst tikai tradicionālās reliģijas – katoļu, reformistu, evaņģēliskā un pareizticīgo baznīca, kā arī jūdaisms. Likumā neiekļautās ticības – ieskaitot visus islāma novirzienus, budistu un hinduistu sektas – varēs lūgt savu atzīšanu parlamentā, ja tās Ungārijā būs darbojušās vismaz 20 gadus.

Tomēr to atzīšanai būs jāiegūst vismaz divu trešdaļu deputātu atbalsts, lai tās varētu saņemt valsts subsīdijas.

Misionāri Tuvajos Austrumos

Septītās dienas adventistu Baznīcas Dienvidamerikas divīzija ir nolēmusi sūtīt 4 mācītājus uz jaunizveidoto Lielo Tuvo Austrumu ūniju, šādi paužot savu atbalstu centieniem izplatīt Labo Vēsti arābu pasaulē.

Lielā Tuvo Austrumu ūnija tika izveidota rudenī, kad Gada sanāksmē Baznīcas vadītāji no visas pasaules atbalstīja Ģenerālkonferences ierosinājumu Tuvo Austrumu valstīs apvienot vienā ūnijā, kas pakļauta tieši Ģenerālkonferencei. Tādējādi misijas darbs arābu zemēs tika pasludināts par prioritāti.

„Pirms daudziem gadiem cilvēki no visas pasaules riskēja ar savu dzīvību un daži arī upurēja savu dzīvību, lai palīdzētu cilvēkiem Dienvidamerikā [iepazīties ar Labo Vēsti]. Tagad viņi jūt, ka ir pienācis viņu laiks darīt kaut ko citu labā, un viņi sāk ar savu labāko mācītāju sūtīšanu,” saka Lielās Tuvo Austrumu ūnijas prezidents Homers Trekartins par dienvidamerikāņu apņemšanos.

Dienvidamerikas divīzija ir apņēmusies arī finansēt savu mācītāju darbu Tuvajos Austrumos. Savukārt visiem četriem mācītājiem regulāri būs jāšūta uz Ameriku īsus ziņojumus un fotogrāfijas, kas tiks pārsūtītas pārējiem 3900 divīzijas

mācītājiem. Divīzijas izpildsekretārs Magdiels Perecs Šulcs cer, ka tas iedvesmos turpināt atbalstīt misijas darbu, nosūtot vēl papildus brīvprātīgos un naudas līdzekļus. „Mēs esam ļoti priecīgi, ka varam šādā veidā palīdzēt Vispasaules Baznīcai,” saka Šulcs.

Paša divīzijā vēl nav izvēlēti, kuri 4 mācītāji dosies uz Āziju. Šobrīd ir zināmi 9 kandidāti, kuriem ir labas angļu valodas zināšanas, atbilstoša teoloģiskā izglītība, kā arī pieredze administratīvajā darbā. Savukārt Lielās Tuvo Austrumu ūnijas vadība cer, ka šis solis iedrošinās arī citas divīzijas pasaulē atsaukties Tuvo Austrumu vajadzībām. Ūnijas vadītājs Trekartins ir pārliecināts, ka tas stiprinās arī draudzes pašās sūtītājvalstīs. „Mācītāji kādreiz atgriezīsies mājās un atvedīs citu skatu uz pasauli,” viņš saka.

Palīdzība bāreņiem

Mazāk nekā puse Indijas bērnu iegūst izglītību. Un daudzi no viņiem ir bāreņi, kas dzīvo ārkārtīgā nabadzībā graustos. Viena Septītās dienas adventistu organizācija cenšas darīt, cik vien iespējams, lai palīdzētu šādiem bērniem.

Asian Aid (Āzijas palīdzība) ceļ jaunu bērnu namu, lai bū-

tu kur dzīvot tās 70 bāreņiem, kuri šobrīd saspiesti mitinās nelielā mitekļī Bobbili rajonā. Saullēkta Bērnu namā, kurš atvērsies šī gada sākumā, būs vieta vairāk nekā divtik daudz bērniem.

Jaunajam bērnu namam būs gandrīz 50ha liels zemes gabals, uz kura darbinieki un bērni varēs izaudzēt sev pārtiku un arī pārdot graudus nama uzturēšanai. Katram bērnam būs iespēja iekopt savu sakņu dārzu, tādējādi iemācoties apstrādāt zemi un dodot savu ieguldījumu.

Asian Aid tika izveidota pirms 40 gadiem Austrālijā, bet tagad organizācijas centrs ir ASV, Tenesijas štatā. Organizācija ir izveidojusi vairāk nekā 100 skolu un bērnu namu Indijā, Nepālā, Bangladešā un Šrilankā. Pateicoties sponsoriem un draudžu atbalstam, 8500 bērni var mācīties adventistu skolās.

„Mēs ne tikai dodam viņiem izglītību, mēs arī iepazīstinām viņus ar Jēzu,” saka Džims Rennijs no Asian Aid. „Naudas ziedošana patiešām ir cilvēku misijas darbs.” Bāreņiem Indijā neklājas viegli. Bieži vien sabiedrība par viņiem nerūpējas un izstumj no sava vidus. Piemēram, nesen Saullēkta Bērnu nama darbinieki no rīta atrada pie savas pastkastītes piesietu un pamestu bērnu.

„No mazas, sastingušas un nelaimīgas meitenītes viņa tagad ir pārvērtusies par gaišu, prieka pilnu bērnu, kurš ir ieguvis ļoti mīlošu, garīgu pāri, kas rūpējas par viņu. Redzēt pārmaiņu šajā mazajā meitenē ir tik aizkustinoši!” saka Rennijs.

Asian Aid rūpējas ne tikai par bērniem. Viņiem ir apmācības programma pieaugušajiem analfabētiem, viņi sniedz medicīnisko palīdzību nabadzīgākajiem iedzīvotājiem. Tāpat organizācija piedāvā pajumti sievietēm, kuras ir aizbēgušas no cilvēku tirdzniecības.

„Mēs nevaram atrisināt visas šīs problēmas. Bet mums ir atbildība palīdzēt tiem, kuriem ir šāda vajadzība. Es domāju, mēs sniedzam praktisku palīdzību cilvēkiem, kam tā ir nepieciešama,” saka Rennijs.

No ziņu aģentūras ANN ziņām.

Aidis Tomsons,
žurnālists, AV ziņu
nodaļas redaktors.

Vienoti vai VIENĀDI?

Iespējams, tas, ko šajā rakstā lasīsit, daudziem būs pārsteigums, jo jūs to nezinājāt. Taču mēs, darbojoties redakcijā, to nevaram nepamanīt. Jaunieši adventistu draudzēs Latvijā ir nošķīrušies – vismaz divās lielās daļās. Tiek rīkoti atšķirīgi, paralēli pasākumi. Tiek organizētas paralēlas vadības struktūras. Un daudzi brīnās – kā viss virzīsies tālāk?

Latvijas draudžu savienībā darbojas **Jauniešu nodaļa**. Savienības kongresā par vadītāju tika ievēlēta Inta Jākobsons. Mūsu žurnālā Jauniešu sadaļā regulāri varat lasīt par dažādām aktivitātēm, kādas tiek organizētas Latvijas draudzēs.

Un paralēli, neatkarīgi no Jauniešu nodaļas, ir izveidojusies jauniešu kopa, kuri līdz šim sevi dēvēja par **Jauniešu Konferenci** (nu jau par **Jaunieši Kristum**). Arī viņi regulāri rīko dažādus pasākumus.

Diemžēl jāatzīst, ka šo abu virzienu ceļi bieži vien nekrustojas. Tas, kas viņus vieno, ir paši jaunieši, proti, dalībnieki, kas mēdz piedalīties abu pušu pasākumos.

Jauniešu nodaļa

Jauniešu nodaļa par sevi regulāri informē „Adventes Vēstis” lasītājus.

Pusaudžu vecumā tās ir Ceļa meklētāju aktivitātes. Par šo klubu reti kurš vairs nezina. Tās ir regulāras tikšanās, mācības, pārgājieni, Bībeles studijas, praktiskas nodarbības, nometnes utt. Ceļa meklētāju klubi ir kļuvuši ļoti po-

pulāri.

Tie, kas izauguši no Ceļa meklētāju vecuma, var apvienoties klubā *Vēstnieki*. Tur tiek gaidīti jaunieši no 16 gadu vecuma. Arī tur ir iespējas draudzēties, pētīt Bībeli, dalīties savā ticības pieredzē un iedrošināt savu dzīvi veidot kopā ar Jēzu.

Zināmākie organizētie pasākumi ir *Pa:griezīe(n)s*. Tie ir evaņģelizējoši, proti, īpaši orientēti tiem, kas ir ārpus draudzes. Pēdējais organizētais, piemēram, ir Referendums 18. februārī. Tā kā uz šiem pasākumiem aicina draugus, tie tiek veidoti atbilstošā formā – ar rotaļām un spēlēm, filmu skatīšanos un fiziskām aktivitātēm, tautu dejām vai tamlīdzīgiem elementiem, kas „vecos adventistus” mulsina. Protams, ir lūgšanas, liecības un Bībele.

Jau tradicionālas ir *Jauniešu lūgšanu nakts*. Nākamā būs 17. martā. Ierodas jaunieši no visas Latvijas, lai pavadītu laiku lūgšanās un kopīgā draudzībā.

Ticības festivāls tiek organizēts rudenī. Tas ir labdarības pasākums, un tajā jauniešiem ir iespējas palīdzēt kādiem, kuriem dzīvē klājas grūti.

Savukārt vasarā notiek *Jauniešu Rallijs*, kad jaunieši dodas uz kādu no Latvijas pilsētām, lai evaņģelizētu, pievērstu jauniešu uzmanību Jēzum un draudzei.

Protams, ir arī *jauniešu nometnes*. Tas ir gada lielākais pasākums, un šādas nometnes ir jau gadsimta tradīcija.

Jauniešu konference (Jaunieši Kristum)

Par Jauniešu konferences pirmsākumiem spriest ir grūti. Vienmēr ir bijušas savas aktivitātes atsevišķu jauniešu vidū. Daumants Kleimanis, kurš ir viens no neformāliem šīs iniciatīvas līderiem, saka, ka galvenais pamudinājums organizēties bija GYC konferences apmeklējums ASV (par to varējāt plašāk lasīt 2011. gada februāra AV – red.piez.). Tā ir neformāla adventistu jauniešu kustība, kura aizsākās pirms 10 gadiem ASV.

Latvijā Jauniešu konferencei gan tieša un oficiāla sakara ar GYC nav. Kā skaidro Daumants, viņi tikai ir paņēmuši GYC vīziju jauniešu darbam. Tajā pašā laikā jauniešu izveidotajā mājas lapā regulāri var sekot līdzi visām GYC aktivitātēm.

Jauniešu konference ir izveidojusi divas komandas. Viena organizē konferences. Tās ir jauniešu tikšanās reizes, kurās viņi pēta Bībeli, dalās liecībās, draudzējas, vienojas kopīgās lūgšanās, dodas kopīgā evaņģelizācijā. Tādas tiek rīkotas 2 reizes gadā. Piemēram, AV oktobra izdevumā varējāt lasīt par šādu pasākumu Cēsīs.

Otru komandu dēvē par *draudžu komandu*. Tās mērķis ir sazināties ar vietējām draudzēm, kurām klājas grūtāk. Tad jaunieši sapulcējas un visi dodas ciemos, lai iedvesmotu un atbalstītu vietējās draudzes. Ar piebildi, ja mācītāji to atbalsta un aicina. Kā saka Daumants Kleimanis: „Mēs sapratām, ka negribam tikai lielus pasākumus, jo mazās draudzēs varbūt nekas nenotiek, un viņi ir priecīgi, ja kāds atbrauc.”

Janvāra beigās jaunieši bija Aizkraukles draudzē, un paši aizkrauklieši sarunās atzīst, ka ir ļoti priecīgi par šo notikumu. Tas esot bijis ārkārtīgi svētīgs, un viņi jau gaida nākamo tikšanās reizi.

Jauniešu konference cenšas katru jauniešu iesaistīt savā pienākumā. Un Daumants Kleimanis domā, ka tas ļauj pašiem jauniešiem pieaugt garīgi – kā viņš saka, „pieaugt briedumā”.

Atšķirīgie jaunieši

Gan vieni, gan otri jaunieši grib dzīvot kopā ar Kristu un kalpot Viņam. Kāpēc to nevar darīt kopā, bet ir jādalās? Šobrīd veidojas divas atsevišķas organizatoriskās struktūras.

Protams, pasaule nav vienkārša, un bieži vien uz jautājumiem nav vienas atbildes. Arī šajā gadījumā. Iemesli ir dažādi, un visu kopainu redz tikai Dievs. Mēs varam runāt par to, ko novērojam un dzirdam.

Pirmā atbilde uz jautājumu – kāpēc – ir paši jaunieši. Sabiedrībai kļūstot arvien atvērtāka un dažādāka, dažādība ienāk arī draudzē. Nabadzīgi un bagāti, kristīgi draudzē auguši un no nekrīstīgas vides nākuši, datorus mīloši un grāmatas lasoši, klasisko mūziku spēlējoši un tikai rokmūziku pazīstoši – tā varētu turpināt ilgi. Dažādā izpratne un gaumes izjūta ir sastapusies vienā draudzē, un nu tā meklē iespēju draudzēties un kopā dzīvot ar Jēzu un Jēzum. Jā, Dievs visus vieno – par to nešaubās neviens. Bet kā dzīvot kopā ar Dievu – tas daudziem kļuvis par gaumes un izpratnes jautājumu. Kamēr vienam patīk bungas un gribas dejot Dievam par godu, citam tas šķiet nepiedienīgi, nepieņemami. Kamēr vieni grib baudīt

draudzību rotaļās, citiem gribas doties uz ielu un evaņģelizēt. Un citreiz otrādi. Vai visiem vajag dejot? Vai vienmēr vajag evaņģelizēt? Un kā to darīt?

Individualitāte

Dažādība izpaužas ne tikai kopā būšanā. Tā izpaužas arī raksturā un temperamentā. To pierāda zinātniskie pētījumi, ka jebkurā kolektīvā ir neizbēgamas personību sadursmes. Dažus cilvēkus Dievs rada ar līdera talantu. Un viņi nav gatavi sēdēt malā vai būt izpildītāji. Veidot veiksmīgu vadītāju tandemu ne vienmēr izdodas. Bet, ja arī kolektīvs ir tik dažāds, kā tas ir draudzē, tad dalīšanās līderu vadībā pēc interešu grupām ir gandrīz neizbēgama.

Baznīcā ievēlētās Jauniešu nodaļas vadītāja Inta Jākobsone domā, ka

alitātē. Un tas jau ir jautājums, par kuru runā adventisti gandrīz visās draudzēs. Daumants to sauc par teoloģiskām atšķirībām.

„Man nepatīk, ja lieto terminus – liberālie, tāpat progresīvie, un konservatīvie – tāpat bauslībnieki. Un tad, ja tu esi nopietnāks vai garīgāks, tevi automātiski iebāž farizeju statusā. Apgalvo, ka tu gribi glābšanu nopelnīt.

Es drīzāk gribētu teikt, ka ir jābūt līdzsvaram – ir vajadzīga nodošanās un mīlestība, bet ir vajadzīgas arī vērtības. Jā, šī ir jauniešu kustība, kurai ir dārgas konservatīvās adventistu vērtības. Nenoliegšu, ka mums ir teoloģiskas atšķirības. Mēs esam atšķirīgi vairākos jautājumos – gan runājot par Eleni Vaitu, gan attiecībām ar citām konfesijām, gan pravietojuumu skaid-

Dažādā izpratne un gaumes izjūta ir sastapusies vienā draudzē, un nu tā meklē iespēju draudzēties un dzīvot kopā ar Jēzu.

tas ir viens no iemesliem arī šajā gadījumā: “Ja kādi paši vēlas būt par vadītājiem draudzē, tad viņiem jārespektē citu cilvēku ticības izpratne, nepaceļot sevi augstāk par pārējiem. Vadītājiem jābūt gataviem uz sadarbību ar citiem un darbošanos komandā.”

Jauniešu konferences viens no vadītājiem Daumants Kleimanis savukārt uzskata, ka personības jautājums nav būtisks.

„Daži domā, ka man ir kādas personiskas antipātijas pret Intu. Tas tā nav. Mēs esam tikušies un runājuši. Vienkārši mums atšķiras vīzija par jauniešu darbu. Nav tā, ka es esmu pret to, ko dara Jauniešu nodaļa un saku, ka nevajag tur iet. Piemēram, jauniešu nodaļa organizē Pagriezienu. Es nesaku, ka tas ir garām. Bet paši jaunieši izjūt, ka tas neapmierina viņu vajadzības. Viņi vēlas ko citādu, bet jauniešu nodaļa piedāvā, ko viņi līdz galam negrib. Pusaudžu vecumā ir savas lietas, spēles, tas viss ir forši. Bet esmu ieraudzījis, ka jaunieši grib ko vairāk. Viņi vēlas, lai pret viņiem izturas kā pret nopietniem kristiešiem. Viņi misijas aicinājumu uztver nopietni.”

Teoloģiskas atšķirības

Daumanta sacītais atklāj ko vairāk nekā tikai atšķirības formā vai individu-

rojamos un tamlīdzīgi. Mēs esam tie, kurus labi saprot vecie draudzes locekļi. Nav tā, kā daži domā, ka mēs runājam par bēdu laikiem un Bābeli. Mūsu sarunu galvenie temati ir Jēzus un nodošanās Viņam, dvēseļu mantošana, bībeliska sadraudzība un lūgšanu spēks. Un mēs visi saprotam, ka adventismā ir problēmas. Tikai vieni meklē jaunus ceļus, jaunas metodes – piemēram, dejas, modernu mūziku – kā uzrunāt mūsdienu sabiedrību. Mācās no citām draudzēm. Mēs savukārt redzam, ka ir jāmaina fokuss un ir jāiedzīvina jau zināmās adventistu vērtības un pamatmācības. Nedrīkst pazaudēt Jēzu, jo Viņš ir visa centrā. Arī atšķirīgajās adventistu doktrīnās par sabatu, svētnīcu utt. Tas viss ir par Jēzu.”

Vai Jauniešu konferences vadītāju sacītais nozīmē, ka vienā konfesijā – Septītās dienas adventistos – ir izveidojusies atšķirīga teoloģija?

Šis jautājums interesants ir tāpēc, ka atbildes uz to ir ļoti atšķirīgas. Es pieļauju, ka šobrīd lasītāju viedokļi dalās. Kamēr vieni domā, ka adventismā patiešām ir izveidojusies atšķirīga ticības izpratne, citi par to brīnās. Interesants ir novērojums, ka par teoloģiskām atšķirībām runā Daumants Kleimanis un daži citi jaunieši no Jauniešu konferences.

Tikmēr tie jaunieši, kas piedalās Draudžu savienības Jauniešu nodaļas rīkotajos pasākumos, par teoloģiskajām atšķirībām rausta plecus. Pareizāk sakot, viņi redz, ka izpratne par dažiem jautājumiem atšķiras, taču viņi nedomā, ka atšķiras saturiska izpratne. Visi tic Dievam, visi cenšas veidot attiecības ar Jēzu. Kopā tiek svinēts sabats, jaunieši zina par adventistu 28 ticības punktiem un uzskata, ka tie viņus vieno. Viņi drīzāk notiekošo saredz kā atšķirīgas formas izpausmi ar līdzīgu izpratni. Kā saka Līva Zilgalve, kura aktīvi ir iesaistījies Jauniešu nodaļas organizētajās aktivitātēs un labprāt atsaucas arī Jauniešu konferences uzaicinājumiem atnākt, viņa nekādu atšķirīgu teoloģiju vai mācību nesaredz. „Varbūt es pārāk maz zinu un neesmu tik dziļi tur iekšā,” viņa nosaka.

Vienotība dažādībā

Latvijas Draudžu savienības vadītājs Viesturs Reķis atzīst, ka tā ir problēma:

„Es esmu pareizāks, tu esi nepareizs. Es esmu labāks, tu neesi tik labs. Bet ir jāatceras, ka bieži vien tāda jēdziena – pareizi un nepareizi – nemaz nav. Dažādās

notika šķelšanās. Jo viņi uzskatīja, ka visiem ir jāklausās tikai viena veida mūzika.”

Interesants ir fakts, kuru pieminēju jau raksta sākumā. Ir daudz jauniešu, kas labprāt piedalās abu pušu organizētajos pasākumos. Vienu dienu viņi sēž Jauniešu konferences organizētajā pasākumā, bet nākamajā reizē ir jau redzami Pa: griezie(n)ā. Tātad viņus neuztrauc atšķirīgā mūzika vai pielūgsmes forma, viņi arī nedomā par atšķirīgu teoloģiju. Viņi grib būt kopā gan lūgšanās, gan evaņģelizācijā, gan reizēm rotaļās vai kristīgos kino seansos. Inta Jākobsone uzskata, tas ir pierādījums tam, ka jaunieši nešķiro savus vienaudžus labajos un sliktajos. Bet, kā saka Inta, „viņu vidū ir līderi, kas tā šķiro, un tas mani uztrauc”.

Kā to vērtēt?

Šis noteikti ir vissubjektīvākais jautājums. Kamēr vienus jauniešu dalīšanās uztrauc, citi par to neraizējas – sak, tas ir tikai normāli, ka jaunieši ir kategoriski. Ar laiku nāk pieredze. Un kā daži saka, reizēm tam līdzī nāk arī komformisms. Tas nozīmē, ka nav vairs sava viedokļa, ir tikai kopējais viedoklis, un viss no-

tams, tas ietekmē.”

Bīskaps Viesturs Reķis atzīst, ka izveidojusies situācija nav labākais veids, kā draudzēm un jauniešiem realizēt savu misiju. Tomēr viņš nedomā, ka situāciju vajadzētu dramatisēt. Jo kopumā ir tikai labi, ka jaunieši ir aktīvi. „Ir dažādi akcenti, un tas nav nekas nosodāms. Vieni ir aizrāvušies ar GYC idejām, citi saistīti ar mūsu Baznīcas regulārajiem plāniem. Manuprāt, tas ir pozitīvi, ka cilvēki izpaužas dažādos veidos. Kas mani mulsina jeb dara bažīgu, ir tas, ka starp dažiem indivīdiem vērojams sacensības gars: kurš no mums ir pareizāks? Ja mēs sākam vērtēt citus, tas neved mūs pie brieduma, pie gara augļa izpausmes. Citādi es esmu priecīgs, ka jaunieši darbojas. Vienkārši jāatceras, ka nav viena uniformisma. Ka cilvēki uz draudzi atnāk brīvprātīgi, Gars viņus ir uzrunājis, un ir jāļauj viņiem izpausties tajās jomās, kurās viņi to dara. Nevajag viņus ierāmēt. Slikti būtu, ja jaunieši būtu pasīvi un vairs nedarbotos.”

Vai iespējama šķelšanās?

Inta Jākobsone baidās, lai draudzē notiek šķelšanās. Viņasprāt, tāda ir iespējama. Taču viņa noteikti neko tādu negribētu piedzīvot.

Viesturs Reķis ir krietni optimistiskāks. „Minimāla šķelšanās gan notiek. Bet tikai minimāla. Tie ir uz vienas rokas pirkstiem saskaitāmi, kas grib šķelt. Absolūti lielā vairumā tādas vēlmes nav redzamas. Tāpēc savienība šobrīd ir atvērta abām pusēm.” Bīskaps ir pārliecināts, ka, ja cilvēki ļausies Dieva Gara vadībai, tad šķelšanās nebūs, Jo Gars nešķel, Gars vieno. Bet kā draudzes locekļi Gara vadībā izpaužas, tas var būt atšķirīgi, un tas nav nekas slikt.

Arī Daumants Kleimanis šķelšanos nepieļauj. „Mums ir jaunieši no dažādām draudzēm un atšķirīgas vides. Cilvēki nāk arī no Korintas, kas ir Intas vadīta draudze. Drīzāk, man šķiet, ka mums ir tāda vienotība, kādas iepriekš nav bijis. Jaunieši piedalās gan mūsu organizētajās konferencēs, gan arī pasākumos, kurus rīko Jauniešu nodaļa.”

Tātad šķelšanos jaunieši nevēlas. Un patiesībā tai būtu grūti atrast loģisku argumentu. Ticības izpratne jauniešiem ir vienāda. Runa ir lielākoties par akcentiem un formu, kādā ticības dzīve izpaužas.

Secinājumi

Ko darīt, lai jauniešu darbošanās un

Mēs kļūstam arvien dažādāki. Un varbūt, ka šī ir realitāte, kuru vienkārši jāapzinās – mēs varam būt vienoti tikai dažādībā.

dzīves pakāpēs var būt atšķirīgi tas, kas ir pareizi. Kuram patīk, kad Tev saka, ka es esmu garīgais, tu neesi? Dzīve nav teoloģija vai dogmas. Dzīve ir uzticēšanās Dievam.

Tajā pašā laikā, zinot un pazīstot daudzus šos jauniešus, es redzu, ka ārpus reliģiskā saietā viņi visi ir vienādi. Katram ir savas vājības un grēki, un neviens no viņiem nav svētāks. Kā saka, katram ir sava uts – un ir būtiski būt tādiem, kādi mēs esam, nespēlēt, neizlikties.”

Jauniešu nodaļas vadītāja Inta Jākobsone uzskata, ka tas ir jautājums par to, cik lielu dažādību mēs uzskatām par pieļaujamu. „Manuprāt, vienotībai draudzē ir jābūt dažādībā. Bet mūsu problēma ir tā, ka mums gribas, lai visi būtu vienādi domājoši. Tajā skaitā, lai visi klausītos līdzīgu mūziku. Patiesībā, arī mūzika bija tā, kāpēc jauniešu vidū

tiek mīļā miera labad.

Inta Jākobsone gan neslēpj savas bažas. „Es ticu, ka draudzi vada Dievs. Nevar būt tā, ka cilvēki paši sev ieceļ mācītājus un vadītājus. Tam ir jānotiek saskaņā ar draudzes kārtību. Var jau būt, ka tā ir atpazītība šādi domāt. Tagad ir moderni darīt visu, ko gribas.”

Inta runā par vēl vienu aspektu. Jauniešu konferences aktīvisti šādi liek domāt, ka tas, ko dara Baznīcas oficiālā Jauniešu nodaļa, ir sliktāk, otršķirīgi, nederīgi. Viņi ne tikai neatbalsta Draudžu vadību, bet atņem resursus un spēkus, organizējot savus pasākumus. Jauniešu vadītāja saka, ka līdz ar to reizēm dažiem pat nolaižas rokas. „Ir grūti tad, ja cilvēki neatsaucas. Ja to, ko tu dari, citi sauc par šoviem, sakot – tas ir šovs, un uz tādiem mēs neejam. Tādējādi viņi kultivē nostāju, ka vieni ir pareizie, un otri rīko tikai šovus. Pro-

aktivitātes būtu svētība? Šķiet, ka Draudžu savienības īstenotā politika būt atvērtiem ne tikai Jauniešu nodaļai, bet aktivitātēm ārpus tās, ir pareiza. Jauniešiem piemīt kategorisms, un to nedrīkst iegrožot ar varu. Draudžu vēsture daudzkārt ir atklājusi, cik bēdīgas sekas ir tad, ja kāds, kuram ir vara, kļūst citam par sirdsapziņas tiesnesi. Lai gan draudžu vadībai regulāri pārmet pārmērīgu iecietību, kuru traktē kā atkāpšanos no skaidrajiem Bībeles standartiem. Tur-

klāt argumenti tiek minēti bieži vien pretēji.

Tas, ko nākotnē, iespējams, vajadzētu apsvērt – Jauniešu konferences aktivitātes formatizēt oficiālā struktūrā, kas iekļaujas Adventistu Baznīcā un pakļaujas oficiālai draudžu kārtībai. Kā skaidroja Daumants Kleimanis, viņam ir bijusi saruna ar Viesturu Reķi, un viņi vienojušies, ka pagaidām oficiāla organizācija netiek dibināta. Iespējams, ka sākotnēji tas arī nav nepieciešams.

Tomēr, šķiet, labi nav, ka draudzēs notiek aktivitātes, par kuru cēļiem mērķiem mēs varam tikai nojaust. Jā, Jauniešu konferences aktivitātes ir citādas, iespējams, daudzu izpratnē vērtējamas kā konservatīvas un kādiem arī nepieņemamas. Bet tā nu tas ir – adventistu skaits pasaulē aug. Mēs kļūstam arvien dažādāki. Un varbūt, ka šī ir realitāte, kuru vienkārši jāapzinās – mēs varam būt vienoti tikai dažādībā.

Līva Zilgalve

No vienas puses, tas ir skumīgi, ka jauniešos ir notikusi dalīšanās. Bet, ja runājam atklāti, tad es to esmu izjutusi tikai formāli. Jo man ir draugi gan vienā, gan otrā pusē. Un tas arī visā liekas absurdākais.

Tas, kā es sevi cenšos pozicionēt – es vēroju, kas notiks tālāk. Kādi būs augļi šim kokam. Tad es arī varēšu pateikt, vai tas, kas notiek, ir vērtējams pozitīvi vai negatīvi. Šobrīd esmu priecīga, ka Jauniešu konferencē ir izdevies mobilizēt jauniešus. Viņu sanāksmes vienmēr ir pārpildītas.

Es pati viņu aktivitātēs neesmu iesaistīta. Man ir savi pienākumi Korintas draudzē, un es aktīvi piedalos Alfās kursā, kuru organizē Rīgas 1. draudze un Korinta. Alfās kurss ir paredzēts cilvēkiem, kas meklē Dievu, un vēlas uzzināt, kas īsti ir Bībele, kas ir draudze un kas ir adventisti. Mēs rīkojam kopīgas lūgšanas, Dieva slavēšanu, un tad ir garāka diskusija daļa. Tas ir viens no evaņģelizācijas veidiem.

Mārtiņš Subatovičs

Es pats neesmu iesaistīts Jauniešu konferences organizatoriskajā darbā, taču viņus atbalstu. Es neiesaistos, jo visam nepietiek laika. Taču reizēm runāju kādu svētrunu un palīdzu ar padomu.

Man ir žēl, ka daudzi notiekošo saredz kā šķelšanos. Ir nepareizi, ja mēs nespējam pieņemt kaut ko jaunu. Jo kopumā man pašreizējā situācija jauniešu vidē šķiet ļoti iepriecinoša. Es redzu, ka jaunieši kļūst aktīvāki. Es redzu, ka jaunieši grib iesaistīties, darboties Kristus labā. Es pats draudzē neesmu ilgi, ir pagājuši 5 gadi kopš kristībām, bet šo 5 gadu laikā redzu, kā viss ir sakustējies. Jaunieši meklē dziļumu, grib ko vairāk.

Kas mūs atšķir no Draudžu savienības Jauniešu nodaļas? Man šķiet, viņi vairāk cenšas tuvoties cilvēkiem, kas ir pasaulē, saprast viņus, no kādas vides viņi nāk, un tad pasākumus tuvināt viņu izpratnei, pielāgojot kalpošanu tam, kas ir pasaulē. Savukārt mūsu mērķis ir līdzināties Kristum un nepazemināt šo standartu. Mēs gribam iet dziļāk.

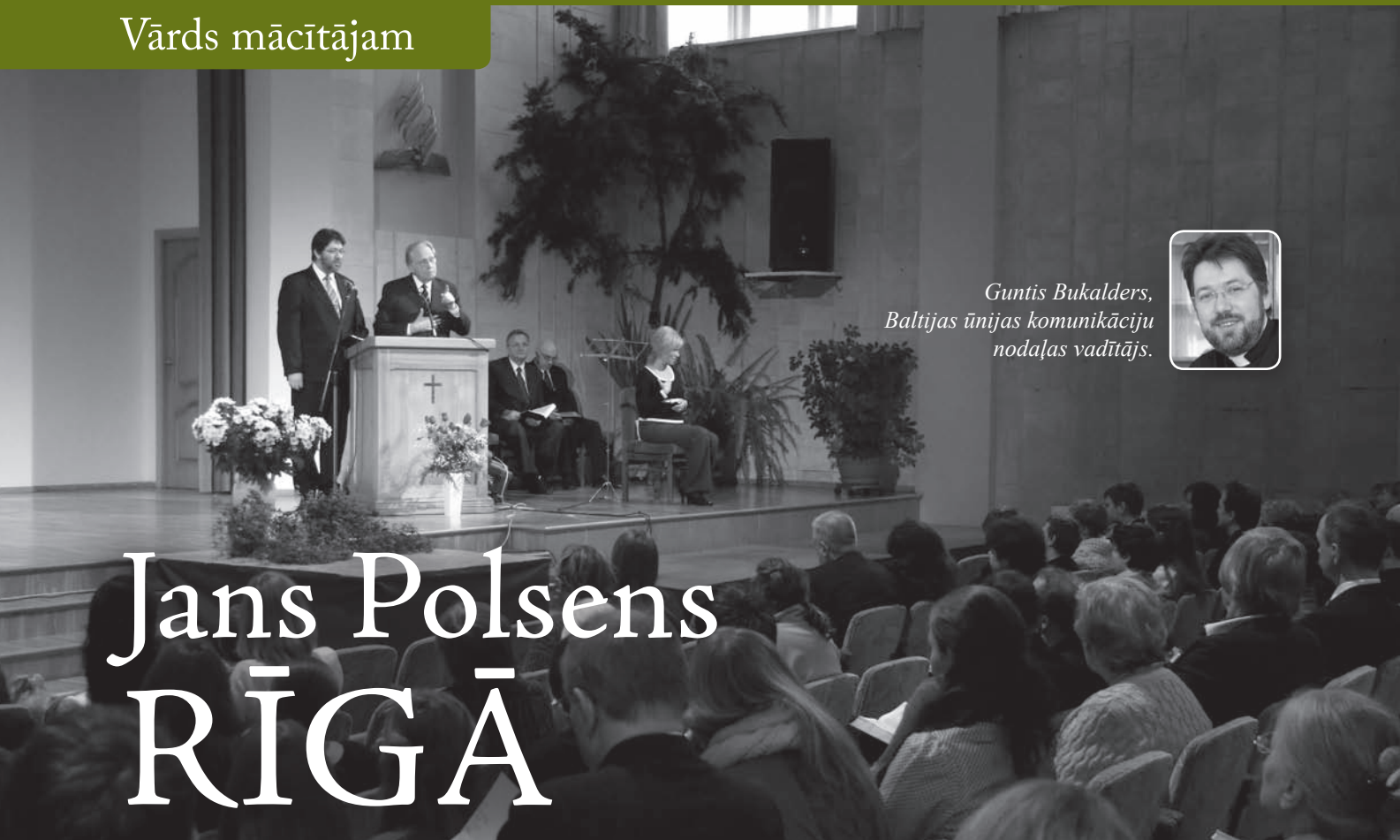
Guntis Bukalders

No malas raugoties, droši varu apgalvot, ka mūsu draudzē ir brīnišķīgi jaunieši, ticīgi, kuri no sirds vēlas redzēt Debesu Valstības ienākšanu gan draudzē, gan arī pasaulē. Mēs varam slavēt Dievu par to. Redzot, kā viņi

liecina un ko viņi var veikt, mums viņi jānovērtē daudz vairāk nekā to esam darījuši līdz šim — viņi taču ir mūsu draudzes nākotne! Dalīšanās grupās zināmā mērā ir mūsu draudzes tradīcija — kaut vai Bībeles izpētes stundās. Tikai šķiet, ka reizēm mums trūkst savstarpējas komunikācijas. Un tieši pie tā šobrīd visvairāk būtu jāpiestrādā. Gan viena puse, gan otra vēlas darboties misijā, vēlas kalpot Kristum, bet katrai pusei ir atšķirīga forma, kā viņi to saskata. Vai Pāvils nekalpoja Dievam? Bet ievērosim, ka dažādās vietās un atšķirīgās situācijās viņš rīkojās atšķirīgi, viņš ņēma vērā vidi un cilvēku uzskatus, viņu domāšanu (1Kor. 9:19-23). Mums vienmēr ir jāpatur prātā šī elastība, izvēloties metodes un formas, tajā pašā laikā rūpējoties, lai Evaņģēlija vēsts saturu paliktu nemainīgu.

Ja mēs nevēlamies šķelšanos, un no izteiktajiem viedokļiem izriet, ka neviens to nevēlas, tad mums ir jāpārstāj dalīties “viņi” un “mēs” kategorijās. Visi esam tikai “mēs”. Un mums ir jāsežas pie sarunu galda — formāli vai neformāli — un tik ilgi jārunā, līdz varam atstāt sarunu galdu vienoti (Mt. 18:10-15). Labs piemērs te varētu būt arī 1Kor. 8. nodaļa un it sevišķi Rom. 14. nod. Tur kontekstā runa ir ne tik daudz par elkiem upurētas gaļas ēšanu vai neēšanu, cik par iecietību citam pret citu: “Tāpēc netiesāsim vairs cits citu, bet labāk spriediet, ka netopot brālim par piedauzību vai par iemeslu viņa krišanai.” Vai es esmu gatavs atsāties no *savas* brīvības vai *savām* idejām otra labā — lai celtu otru? Kā tam vajadzētu izskatīties šajā konkrētajā situācijā draudzē? Ko es darīšu, lai draudze būtu vienota? Varbūt ir vērts ieklausīties otrā, kas otram nepatīk, un tad atrast darbības formas, kuras iepriecina otru? (It īpaši tas attiecas uz vadītājiem — gan formālajiem, gan neformālajiem.) Šādās sarunās abas puses būs ieguvējas, jo neviens vadītājs neaugs, ja ap sevi sapulcinās tikai līdzīgi domājošos — tad mēs būsīm vienpusīgi, kas aizsniedz tādus pat vienpusīgus cilvēkus. Ir vajadzīgas kopīgas sarunas jau tagad — lai mēs neklūtu kādam par piedauzību, lai nepārādītos ekstrēmas grupas, kas ies daudz tālāk par to, ko mēs atļaujamies. Katra mūsu rīcība kādam citam dod liecību par to, ko var atļauties. Lai nenonākam kā soģu laikos, kad katrs darīja to, kas šķita labs viņa paša acīs.

Ja mēs nākamajā vai aiznākamajā AV numurā varētu lasīt par jauniešu (un draudzes) vienotību, man šķiet, ka tā būtu vislabākā publiskā liecība par Kristus Gara darbu mūsos. Nams, kas ir šķelts, nevar pastāvēt. Lai Dievs dāvā mums visiem pazemības un vienprātības Garu!

Guntis Bukalders,
Baltijas ūnijas komunikāciju
nodaļas vadītājs.

Jans Polsens RĪGĀ

“Raugoties uz Kristus piemēru, es redzu divas lietas: pirmkārt, labāk kalpot citiem, nekā saņemt kalpošanu. Tas ir vissvarīgākais. Nedomāt, kādu labumu tas man dos. Otrkārt, Kristus pastāvīgi demonstrēja Tēva klātbūtni, un tas man ir ļoti svarīgi. Debesu Tēvs jūs vēro.” (Jans Polsens)

14.-15.janvārī Rīgā viesojās Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidents emeritus Dr. Jans Polsens. Jans Polsens ir 51 gadu kalpojis draudzē dažādos amatos, sākot no Nūboldas kolēdžas (Anglija) vadītāja līdz Trans-Eiropas divīzijas prezidentam un tad līdz pat Septītās dienas adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences prezidentam. Šajos gados viņš ir uzkrājis lielu un vērtīgu pieredzi, viņš ir izskolojis daudz teoloģijas studentu un daudz vadītāju.

Vizitācija iesākās ar dievkalpojumu Rīgas 1. draudzē, kur viesis uzrunāja draudzes locekļus un viesus no Igaunijas un Lietuvas, kas bija atbraukuši uz tikšanos. Svētrunā Jans Polsens pievērsa dievlūdēju uzmanību pēdējām divpadsmit stundām Jēzus dzīvē (skat. nākamā daļu). Pēcpusdienā viņš tikās ar jauniešiem un atbildēja uz jautājumiem. “Jūs varat uzdot jebkuru jautājumu, kādu vien vēlaties,” teica Polsens. “Es neesmu speciālists visās jomās, bet iespēju robežās centīšos godīgi atbildēt uz visiem jautājumiem.” Daudziem klātesošajiem šķita, ka jautājumu un at-

bilžu stunda pagāja nemanot.

Svētdien Polsens tikās ar draudzes darbiniekiem. Tikšanās pirmajā daļā viesis dalījās pieredzē, ko nozīmē būt vadītājam Adventistu Baznīcā. Dzīvē gūto pieredzi Polsens sagrupēja desmit punktos, iesākot ar godīgumu, izvērtēšanos no disidenta attieksmes pret citiem kolēģiem un ar uzticības izrādīšanu citiem vadītājiem, ticot, ka viņi izprot situāciju un zinās, kā rīkoties, un noslēdzot ar vadītāja personīgo garīgo dzīvi un mīlestību pret savu draudzi. “Kā jūs mīlat Kungu, tā mīlēsiet savus draudzes locekļus,” pirmās daļas noslēgumā teica Polsens. Pēc tam viesis atbildēja uz darbinieku jautājumiem par kalpošanu draudzē un par to, ko šajos piecdesmit gados viņš pats ir iemācījies, kalpodams gan Āfrikā, gan Eiropā, gan Ziemeļamerikā. “Raugoties uz Kristus piemēru, es redzu divas lietas: pirmkārt, labāk kalpot citiem, nekā saņemt kalpošanu. Tas ir vissvarīgākais. Nedomāt, kādu labumu tas man dos. Otrkārt, Kristus pastāvīgi demonstrēja Tēva klātbūtni, un tas man

ir ļoti svarīgi. Debesu Tēvs jūs vēro. Uz šo divu perspektīvu fona es jautāju sev, ko es esmu iemācījies? Esmu nācis pie pārliecības, ka, lai kādi būtu mani trūkumi, Dievs sagaida divas lietas. Esi uzticams, paklausīgs Viņam un dari vislabāko, ko spēj. Esmu novērojis, ka, ievērojot šīs divas lietas, es naktī varu daudz mierīgāk gulēt.”

Jans Polsens ieteica ik dienas lasīt, studēt Bībeli un veltīt pietiekami daudz laika izlasītā pārdomām un lūgšanai. Vadītāja efektivitāte un garīgums izpaužas Svētā Gara spējā mūs vadīt.

Tikšanās noslēgumā vaicāju mūsu draudzes vadītāju domas un iespaidus par šīm sanāksmēm. Baltijas ūnijas prezidentam **Valdim Zilgalvim** šī tikšanās atsauc atmiņā adventistu Baltijas draudžu pievienošanos Rietumeiropas reģionam 1994. gadā:

“Janu Polsenu pazīstu jau no 1989. gada. Baltijas ūnijai pārejot no Eirāzijas divīzijas uz Trans-Eiropas divīziju, no viņa puses vienmēr sajutu tēvišķu palīdzību. Viņš ir teicams pedagogs

un tajā pašā laikā pasaules mēroga teologs. Viņš bija pirmais mūsu vispasaules draudzes vadītājs, kuru uz intervijām ielūdza pasaules lielākā biznesa un finanšu ziņu TV kompānija *Bloomberg*.

Mani šoreiz uzrunāja viņa personīgie desmit padomi vadītājiem. Atkal no jauna viņš mācīja uzticēties vadītājiem, kuri atbild par kādu noteiktu uzdevumu. Tas nozīmē nebūt cilvēkam, kurš pats visu izlemj un kontrolē katru sev padotā soli. Pamācošs bija aicinājums izprast, ka jebkurš vadītājs kalpo ne tikai savai vietējai draudzei vai konferencei, ūnijai, bet vadītāja redzeslokā ir jābūt pasaulplašajam darba laukam, kurā viens no otra mācāmies un esam atkarīgi cits no cita.”

Latvijas draudžu savienības bīskaps **Viesturs Reķis** dalījās savos iespaidos par Jana Polsena sniegtu izaicinājumu

draudzei pieņemt cilvēkus ar atšķirīgiem uzskatiem:

“Draudze ar interesi pieņēma atgādinājumu, ka mēs esam dažādi, ka Dievs mūs ir aicinājis un ka mums jāpraktizē mīlestība pret Dievu un saviem līdzcilvēkiem, lai Jēzus apsolījumi patiesi darbotos mūsu dzīvē.

Šī vizīte bija ļoti piesātināta un nodevīga, jo katrs varēja atrast kaut ko pārdomu vērtu un pielietojamu savai kalpošanai. Prieks, ka piedalījās pārstāvji no Igaunijas un Lietuvas. Paldies dr. Polsenam, ka viņš atrada laiku mums!”

“Jana Polsena praktiskā un starptautiskā pieredze dažādos Adventistu Baznīcas kalpošanas un pārvaldes līmeņos ir nozīmīga un unikāla,” teica Igaunijas draudžu savienības prezidents **Dāvids Nimmiks**. “Es augstu novērtēju viņa vēlmi atbraukt pie mums, lai dalītos

vadīšanas pieredzē. Tā bija atvērta, taktiska un iejūtīga diskusija. Sarunu gaitā es pierakstīju un izcēlu dažus atslēgvārdus, kas man labāk palīdzēs apjaust vadītāja būtību un tajā pašā laikā apzināties, ka līdz ar visiem citiem esi Dieva bērns.”

“Es pateicos Baltijas ūnijas vadībai par šādas satikšanās noorganizēšanu,” teica Lietuvas lauka prezidents **Bertolds Hibners**. “Polsena uzskati par vadītājam nepieciešamajām īpašībām šodienas dinamiskajā dzīvē sniedza man iespēju pārdomāt savu kalpošanu. Polsena atbildes uz jauniešu un darbinieku uzdotajiem jautājumiem deva papildmateriālu, ko varēšu līdzdalīt saviem kolēģiem, runājot par draudzes kalpošanas uzlabošanu apkārtējai sabiedrībai. Šī tikšanās man sniedza atspirdzinājumu.”

TRĪS SOLĪJUMI

©2012 Dr Th Jan Paulsen

Šodien es uzaicinu jūs uz Jēzus pēdējo tikšanos ar saviem divpadsmit mācekļiem, pirms Viņš devās uz Ģetsemanes dārzu. Tas bija 10–12 stundu periods. Nevienš cits brīdis Jēzus dzīvē nav tik detalizēti aprakstīts Rakstos kā šis. Jāņa evaņģēlijā šīm divpadsmit stundām tiek veltītas piecas nodaļas! Pēc tam, kad Jēzus kādu brīdi bija runājis ar mācekļiem, Viņš teica: “To Es jums esmu runājis, lai jūs nekristu apgrēcībā.”¹

Šodien es vēlētos atgādināt kaut ko no tā, ko Jēzus teica mācekļiem, lai arī jūs *ne*kristu apgrēcībā. Lūdzu, nedomājiet, ka es nesīšu jums jaunu evaņģēliju. Es nesu jums jau pazīstamas lietas. Bet, ja jūs sapratīsiet to, ko Jēzus teica saviem

mācekļiem tajās divpadsmit stundās, jūs nekritīsiet apgrēcībā.

Jēzus zināja, ka Viņa dzīves laiks uz šīs zemes būs īss, tāpēc Viņš centās sagatavot savus mācekļus, bet viņiem to bija ļoti grūti saprast. Viņi bija sanākuši kopā, lai svinētu Pashā, Jēzus pēdējo Pashā. Jāņa 13. nodaļa sākas ar vārdiem:

“Pirms Pashā svētkiem, zinādam, ka Viņa stunda bija nākusi un ka Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja savējiem, ko Tas šinī pasaulē bija mīlējis, Savu mīlestību līdz galam.”

Stāvot mācekļu priekšā, Viņš zināja, ka jau pēc dažām stundām Viņš vairs nebūs starp tiem. Tāpēc jūs varat sagaidīt, ka tas, ko viņš runās ar mācekļiem šo pēdējo stundu laikā, nebūs otršķirīgas lietas, bet ka Viņš runās par visbūtiskāko, par to, kas ir patiesi svarīgs viņu garīgajam ceļojumam.

Jēzus viņiem saka: „Jums tas ir jāsaprot. Ja jūs to nesapratīsiet, tad Es nespēšu palīdzēt.” Tāpēc es šodien saku jums: ieklausieties Kristus balsī. Tas, ko Viņš teica mācekļiem toreiz, to Viņš saka arī jums tagad. Jēzus sniedz trīs apsolījumus saviem mācekļiem, un tad Viņš izvirza trīs prasības. Divreiz pa trīs apsolījumiem — trīs Jēzus apsolījumi un trīs mūsu atbildes solījumi. Jēzus saka: Es jums darīšu šo, bet jūs attiecīgi to darīsiet Man.

Jēzus to visu iesāka, sakot viņiem:

“Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet, bet, kā Es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku: kurp Es eju, jūs Man nevarat sekot.” (Jņ. 13:33)

Šie vārdi ļoti satrauca mācekļus un it īpaši Pēteri. Pēteris bija

1 Angļu tulk. — “lai jūs neatkristu, nenomaldītos.”

brīnišķīgs cilvēks, kas emocijās varēja pateikt visu, kas uz sirds. Un Pēteris saka Jēzum: “Varbūt mēs visi nevaram sekot. Varbūt pārējie mācekļi nevar sekot Tev, bet ļauj, kaut es varētu Tev sekot! Tu zini, Kungs, ka es Tevi mīlu, ka es esmu gatavs savu dzīvību atdot par Tevi.”² Jēzus skatās uz Pēteri ar mīlestību gan acīs, gan balsī, un Viņš saka: „Pēteri, tu atdosi savu dzīvību par Mani? Ak, pirms rīts būs ausis, tu jau trīs reizes būsi Mani aizliedzis! Nē, jūs nevarat nākt ar Mani. Bet Es jums došu trīs apsolījumus.” Jūs atradīsiet tos Jāņa evaņģēlijā 13., 14., 15., 16., un 17. nodaļā. Tur ir brīnišķīgi atklāta Jēzus pēdējo dzīves stundu dinamika.

Pirmais apsolījums: Es esmu vienīgais ceļš uz nākotni

Uz mirkli apstāsimies. Ieklausīsimies tanī, kas ir visbūtiskākais. Jēzus saka mācekļiem: “Es vēlos, lai jums būtu skaidrs, ka Es esmu vienīgais ceļš. Nevienš nevar nākt pie Tēva, kā vien caur Mani. Es esmu vienīgais ceļš.” Vai jums tas ir skaidrs? Nevienš nevar nākt pie Tēva, kā vien caur Jēzu.

Kā tas iespaido jūsu dzīvi? Vecāki, vecvecāki, vai jūs stāstāt saviem bērniem par to? Vai stāstāt par to saviem mazbērniem?

Es vēlos teikt tiem, kas esat jauni, — jūs esat universitātē, ģimnāzijā. Jūs plānojat lielu, skaistu nākotni. Varbūt ir ambiciozi plāni. Profesionāli jūs varat kļūt par lieliem cilvēkiem. Jūs cerat, ka jums būs miljons bankā pirms jums būs trīsdesmit gadi un jums būs brīnišķīga dzīve tālāk. Es vēlos jums ko teikt — bez Jēzus jūs nekur netiksiet! Jums nav nākotnes bez Jēzus Kristus. Nevienš nevar ieiet nākotnē, jo nākotne pieder Dievam, un jūs nevarat ieiet nākotnē bez Kristus. Jums ir tikai īss laika sprādis, un tad jūs esat prom.

Mēs dzīvojam ļoti nestabilā pasaulē. Šai pasaulei un politiķiem, kas to vada, nav nākotnes, ko piedāvāt. Vienīgais ceļš ārā no bezizejas ir Jēzus Kristus. Vai jūs dzirdat? Bez Viņa jūs esat iestiguši šīs pasaules dubļos. Un pirmā lieta, ko Viņš vēlas, lai Viņa sekotāji saprastu, ir — Es esmu vienīgais ceļš Dieva nākotnē. Es lūdzu jūs, draugi, brāļi un māsas, un jūs, jaunie, — neaizmirstiet, ka Jēzus ir vienīgais, kas var ievest jūs Dieva nākotnē.

Otrais apsolījums: Es aizeju, bet Es nākšu atkal

Otrā lieta, ko Viņš saka: Es tagad jūs atstāju, bet Es atgriezīšos. Tā ir Septītās dienas adventistu Baznīcas vēsts. Tas ir mūsu nosaukumā un tas ir mūsu identitātē. Mēs dzīvojam drošā pārliecībā, ka Jēzus Kristus atgriezīsies. Un tas paver vārtus uz Dieva mūžīgo nākotni.

Trešais apsolījums: Es došu jums Svēto Garu

Es vēlos jums dot vēl trešo apsolījumu. Starp šiem diviem notikumiem — Manu aiziešanu un Manu atgriešanos — Es jūs neatstāšu kā bāreņus. Es sūtīšu kādu Manā vietā. Svētais Gars ir Debesu klātbūtne pie mums. Šajā dzīves ceļā, kuru mēs ejam, Svētais Gars ir mūsu pastāvīgs ceļa biedrs. Vai jūtat šo jaukā Gara klātbūtni, vai dzirdat Viņa balsi? Vai jūtat Viņa spēku? Kad Svētais Gars ienāca jūsu dzīvē? Kad? Es dzirdu, kā daži cilvēki šajās dienās lūdz pēc Svētā Gara, it

kā Viņš būtu kāds svešinieks mūsu dzīvē. Viņi lūdz un cer, ka pārliecinās Dievu, lai Viņš atlaiž Svēto Garu un sūta to mūsu dzīvē. Brāļi un māsas, tajā brīdī, kad jūs pieņemat Jēzu par savu personīgo Glābēju, Dievs apzīmogoja, apstiprināja jūsu izvēli, dodot jums Svēto Garu. Problēma nav ar Dievu, bet jūtos un manī. Mēs pilnībā neizmantojam iespējas, ko Svētā Gara klātbūtne paver mūsu dzīvē. Bet Svētais Gars ir Dieva klātbūtne ar mums šodien. Un Svētais Gars palīdz mums fokusēt uzmanību uz Jēzu Kristu. Jēzus teica to vairākas reizes — Viņš palīdzēs jums izprast to, ko Es esmu jums teicis. Svētā Gara galvenais uzdevums ir turēt mūsu dzīves centrā Jēzu Kristu. Un tā Viņš saka: ja jums ir skaidrība šajās trīs lietās, jūs būsiet izglābti.

Septītās dienas adventisti, brāļi un māsas, 28 fundamentālo ticības pamatmācību īpašnieki! Šodien es jums dodu tikai trīs. Ja jums ir skaidrība šajās trīs, jūs būsiet izglābti. Jūs varat neizprast visus pravietojumus, jūs varat neizprast pēdējo dienu notikumus, bet, ja jūs esat pieņēmuši Jēzu Kristu kā

Kā ticība Kristus otrai atnākšanai ietekmē lēmumus, kurus jūs pieņemat?

vienīgo, kas vada jūsu dzīvi uz nākotni, ja jūs savu dzīvi vadīsiet Kristus otrās atnākšanas gaidās un sakārtosiet savu dzīvi atbilstoši tam...

Es redzu, ka te mums daudziem ir problēma. Daudzi saka: “Jā, mēs ticam Jēzus otrai atnākšanai.”

Labi, bet kā tas iespaido jūsu dzīvi?

“Mēs neesam pārāk satraukušies, mēs turpinām ikdienas dzīvi kā parasti, mēs ēdam, dzeram, ejam uz darbu, guļam, mēs sapņojam, mēs pamostamies no sapņiem un darām daudz dažādas lietas.”

Kā ticība Kristus otrai atnākšanai ietekmē lēmumus, kurus jūs pieņemat? — jo ikvienam no mums ik dienas ir jāpieņem lēmumi. Kā jūs to darāt? Kā Kristus otrā atnākšana iespaido izvēles, kuras izdarāt?

Mācekļu trīs solījumi

Un tagad trīs lietas no mūsu puses — ieklausieties! Mums jāreaģē uz Jēzus trīs apsolījumiem ar trim atbildes solījumiem. To visu Viņš saka mācekļiem pēdējās divpadsmit stundās. Dažreiz man kā mācītājam uzdod jautājumu — ko tu sludinātu, ja tu zinātu, ka tā ir tava pēdējā svētruna? Es nezinu. Par laimi es nezinu, kad pienāks mana pēdējā svētruna. Bet Jēzus zināja, ka tā ir Viņa pēdējā svētruna, tāpēc jūs varat būt pilnīgi pārliecināti, ka Viņš aplūkos tikai pašu visbūtiskāko.

Pirmais solījums — mīlēt citam citu

Pirmais solījums no jūsu puses, ko Es vēlētos, ir tas, lai jūs, kas tik labi zināt desmit baušļus, lai jūs mīlētu cits citu:

“Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.” (Jņ 13:34)

Kāpēc dažas draudzes vairāk līdzinās kaujas laukam nekā mīlošai sabiedrībai? Es vēlos nolasīt kādu Elenas Vaitas citātu. Šeit Elena Vaita runā, kādai vajadzētu būt mīlestībai starp draudzes locekļiem. Viņa raksta:

² Pēteris saka: “Kungs, kāpēc es Tev tagad nevaru sekot? Savu dzīvību es par Tevi atdošu!” Jēzus atbild: “Savu dzīvību tu par Mani atdosi? Patiesi, patiesi Es tev saku: vēl gailis nebūs dziedājis, kad tu Mani jau trīskārt būsi aizliedzis.” (Jņ 13:37–38)

“Tā ir vislielākā un visnāvīgākā pievilšana iedomāties, ka cilvēkam var būt ticība uz mūžīgo dzīvību bez Kristum līdzīgas mīlestības pret saviem brāļiem... Kristieši mīl tos, par kuriem Kristus ir miris. Nav nemīloša kristieša, jo „Dievs ir mīlestība”. ”³

Tā ir nāvīga pievilšana iedomāties, ka mēs varam iemantot Debesis bez mīlestības citam pret citu.

Ko nozīmē citam citu mīlēt? Te varētu daudz ko teikt — mēs dzīvojam laikmetā, kur vārds “mīlestība” tiek tik daudz lietots, ka vairs nevar saprast, ko tas nozīmē. Bet atļaujiet man to pateikt šādi — ja jūs mīlat kādu, tad jūs nekad necentīsities iznīcināt šo cilvēku. Mēs varam iznīcināt ar vārdiem, ar baumām, kuras izplatām viens par otru. Tās var būt patiesas vai viltus, tam nav nozīme — baumas iznīcina otru cilvēku. Jūs nevarat to darīt, ja mīlat otru cilvēku. Jūs iedrošināsiet, jūs sniegsiet cerību, jūs atbalstīsiet cits citu.

Dažreiz es to sastopu arī mūsu draudzēs — mums ir spriedze teoloģiskos jautājumos, mums ir stipra pārliecība daudzos jautājumos un mums ir dažādi viedokļi, un mēs kļūstam naidīgi cits pret citu, jo mēs nevaram līdzdalīt precīzi tos pašus uzskatus. Mēs sākam viens otram piekārt birkas — tas ir liberālis, tas ir konservatīvais — un tā mēs kariķējam cits citu. Draugi, Septītās dienas adventistu Baznīcā šādai rīcībai nav nekāda mērķa. Mēs varam nesaprast visu vienādi. Es jums varu apgalvot, ka mēs nekad nesapratīsim visu pilnīgi, kamēr nebūsim kopā ar Kungu uz jaunradītās zemes.

Mēs visi, gan kā indivīdi, gan kā sabiedrība kopā, augam patiesības atziņā. Neesiet naidīgi pret cilvēkiem draudzē, kas domā citādi. Neizplatiet komentārus par kādu cilvēku draudzē ar mērķi iznīcināt šī cilvēka reputāciju. Jo Jēzus teica: no tā laicīgā pasaule pazīs jūs, ja jūs mīlēsiet cits citu. Es vēlos, lai jūs pieņemtu šo apņemšanos Jēzus priekšā. Vai jūs varat to darīt? Es jums dodu jaunu bausli, lai jūs mīlētu cits citu. Es vēlos, lai ļaudis, kas nav šīs draudzes locekļi, iepazītu šo draudzi kā draudzīgu sabiedrību, kas rūpējas cits par citu.

Otrais solījums — paklausīt Jēzus mācībām

Otrā apņemšanās, ko Jēzus vēlas, lai jūs īstenotu, ir, lai jūs paklausītu Viņa mācībām.

“Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.” (Jņ 14:15)

Ja kāds Mani mīlēs, viņš turēs to, ko Es esmu mācījis. Ticībai ir tikai viens veids, kā tā var izteikt sevi — paklausībā. Ticība Kristum atklājas paklausībā Kristum. Tas, ko Kristus mums ir devis šajā grāmatā, šajā Vārdā, ko Svētais Gars ik dienas cenšas atklāt mūsu izpratnei, Viņš saka jums, jaunie un vecie — Es gribu, lai jūs paklausītu tam, ko Es jums mācīju. Lai jūs sakārtotu savu dzīvi atbilstoši, saskaņā ar šo mācību.

Trešais solījums — uzturēt vienotību

Un visbeidzot, trešā apņemšanās. Man šķiet, ka vislabāk to jūs varat redzēt atklātu Jāņa evaņģēlija 17. nodaļā. Tā ir Jēzus lūgšana Tēvam. Vispirms Viņš lūdz par sevi, jūtot milzīgo izaicinājumu, kas stāv Viņam priekšā tuvāko stundu laikā. Tad Viņš lūdz par saviem mācekļiem. Un, kad Viņš ir lūdzis

par saviem mācekļiem, Viņš lūdz par visiem Viņa sekotājiem — par jums un par mani. Viņš lūdz Tēvam, lai Viņš rūpētos un uzturētu viņus drošībā. Un — Viņš saka — Es vēlos, lai Tu viņus uzturētu vienotus:

“Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Mani un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” (Jņ 17:21).

Vai esat kādreiz apstājušies un pārdomājuši šīs lūgšanas spēku un ietekmi? Jēzus saka, ka vienotība draudzē lai sakņotos vienotībā Trīsvienībā.

Es vēlos, lai Septītās dienas adventistu Baznīca būtu vienota ģimene. Mēs neesam atšķirīga Baznīca Dienvidamerikā vai Āfrikā, vai dienvidaustrumu Āzijā, vai te, Baltijā. Jā, mēs visi esam savas kultūras bērni, un pastāvēs kultūras atšķirības, bet attiecībā uz ticību, kas raksturo Septītās dienas adventistu Baznīcu, es vēlos, lai mēs būtu vienoti. Es vēlos, lai ikkatra draudze ir vienota. Septītās dienas adventistu Baznīcai nepiestāv iekšēji šķelties dažādās frakcijās.

Mums ir daži cilvēki, kam ir stingri uzskati, un mums ir pat tādi jaunieši, kas ilgojas pēc lielākas atzinības par ticību, kas mums kā Septītās dienas adventistiem ir. Dažreiz viņi sāk raudzīties uz vecākajiem brāļiem un māsām draudzē un sāk domāt, ka tie ir zaudējuši savu ceļu. Tā var būt *Generation Youth for Christ* (GYC) vai jebkura cita jauniešu apvienība. Esmu ticies ar daudziem *Generation Youth for Christ* jauniešiem. Es labi pazīstu šīs organizācijas vadītāju Amerikā. Viņš ir brīnišķīgs adventists. Es pazīstu viņu vairākus gadus, viņš tagad ir mazliet vecāks par divdesmit gadiem. Dievs ir devis šo jauniešu sirdīs lielu degsmi par Kristu. Viņi mīl Kungu, viņi mīl Dievu, viņi vēlas būt partneri Dieva misijas darbā. Jūs, kas esat vecāki draudzē, iekļaujiet jaunos draudzē. Sniedziet viņiem savu apstiprinājumu, pārliecības sajūtu, jo gan jaunie, gan vecie, mēs visi dodamies uz tām pašām mājām.

Mani ļoti pārsteidza tas, ko Pāvils raksta vēstulē Kolosiešiem 3. nodaļā. Viņš runā par tikumiem un tad noslēdz to visu ar mīlestību kā pilnības saiti.

“Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīlotie, tērpiesies sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite.” (Kol. 3:12-14)

Mīlestībai, Pāvils saka, ir jāsasaista mūs visus kopā draudzē vienotā ģimenē.

Kopsavilkums

Un tagad kopsavilkums visam: “Es esmu jūsu vienīgais ceļš uz nākotni. Es aizeju, bet Es nākšu atkal. Un kamēr Es būšu prom, Svētais Gars būs Debesu klātbūtne jūsu vidū.

Bet Es no jums sagaidu trīs lietas — Es vēlos, lai jūs mīlētu cits citu. Un kad jūs to darīsiet, paklausiet Manām mācībām. Un, treškārt, apsoli, ka būsit vienoti, turieties kopā!”

Ja jūs sapratīsiet šos trīs apsoli, jūsu pārus, jūs būsit glābti. Tā nav sarežģīta teoloģija. Šis ir ļoti skaidrs un vienkāršs evaņģēlijs, kuru Jēzus Kristus pasniedza saviem mācekļiem savas dzīves pēdējās stundās. Tas nav sarežģīts mācību komplekts. Tie ir Jēzus vārdi saviem mācekļiem, Viņa pēdējā vēsts viņiem. Ja jūs to pieņemsiet un tam sekosit, jūs būsit izglābti. Vai jūs esat tam gatavi?

3 “It is the greatest and most fatal deception to suppose that a man can have faith unto life eternal without possessing Christlike love for his brethren. He who loves God and his neighbor is filled with light and love. God is in him and all around him. Christians love those for whom Christ has died. There is no such thing as a loveless Christian, for “God is love.” (Ellen G. White, *Manuscript 133*, September 20, 1899, “The Importance of the Law of God.”)

Ināra Dimante
adventistu Bauskas
draudze

Gaida no “PRIEKŠZĪMES”

Bauskas draudzes locekle, Bībeles skolas skolotāja, Gaidai Bērziņai šogad aprit 20 gadu kopš kristībām. Daudzus gadus rakstījusi Adventes Vēstīm. Šoreiz par viņu... un viņa par sevi.

Intervijai tiekamies vienā no visaukstākajām dienām pilsētas autoostā. Gaida ierodas no savas „Priekšzīmes” (tā rakstīts uz autobusa pieturas stabiņa pie viņas mājas) ar akurāti aprakstītām lapām, kur dažādi nozīmīgi dzīves mirkļi uzplaiksnājušies. Ir darba dienas vidus, aiziet un atiet autobusi, arī mums. Un tā, pulkstenī veroties, top šī intervija.

Šķiet, mazliet neiederīgi aukstajā ziemas dienā ir kādas dziesmas vārdi, bet tie dziļi saviļņojuši Gaidu aizvadītajās sabatā: „Es jūtos spēcīgs, Dievs, uz taviem pleciem. Tu mani cel, lai labāks kļūtu es.”

Kristības

Šogad apritēs 20 gadi kopš manām kristībām. Tas bija 1991. gada 7. jūlijā pēc plašas evaņģelizācijas Rīgā, kuru vadīja mācītājs Dž. Kolons ar dzīvesbiedri. Esmu izaugusi adventistu ģimenē, ļoti ticīgs bija mans *opapiņš* Kārlis Gūtmanis, mammas tētis, arī omīte un mani vecāki, tēvu gan atceros pavisam maz. Cik dziesmu zinu no agras bērnības, tās sabatu vakaros uz *balsīm* dziedāja. Tētis spēlēja vijoli un mutes harmonikas, ko mēs saucām par blūmīzeri.

Atceros, kā iepriecināju savu mammu, aizbraukusi uz Tuku ar priecīgo ziņu, ka esmu kristījies. Abas kritām ceļos un pateicāmies Dievam par šo manu izvēli, par mammas lūgšanām daudzu gadu garumā, beidzot uz klausītajām un piepildītajām.

Uz draudzi devos ar domu, ka nu gan būs citāda dzīve – mācīšos vairāk, mīlēšu vairāk, lūgšu dedzīgāk, un Dievs būs vienmēr ar mani. Vēlāk sapratu, ka Dievs vienmēr bija ar mani, arī visgrūtākos dzīves brīžos. Arī tad, kad dzīvesbiedrs negribēja laist uz draudzi, jo laukos sestdienā visērtāk organizēt talkas siena, malkas vai mēslu vešanai. Mums bija arī prāva saimniecība ar 4 govīm, kuras laikā jāslauc, un ravēšana, un citi lauku darbi. Mūsu draudzes tā laika mācītājs Armands Bērziņš un viņa sieva Ilga mani aicināja vairāk lūgt, nepadoties un visādi uzmuntrināja.

Līdz autobusam, kas varētu aizvest uz Bausku, septiņi km, toreiz dzīvojām Vecumnieku pusē. Vīram jāprasa, lai ved. Veda jau, bet burkšķēdams un pārmezdams, ka blandos apkārt tik daudz jau pa nedēļu. Es trīs dienas braucu uz darbu Jelgavā Veterinārmedicīnas fakultātē.

Par zinātnisko darbu

Aspirantūrā sāku mācīties tūlīt pēc Universitātes beigšanas 1979. gadā, jo uz to virzīja mans zinātniskā darba vadītājs. Disertāciju aizstāvēju Igaunijas pilsētā Tartu 1989. gadā, bet 1993. gadā daudzu lauksaimnieku zinātņu kandidātu disertācijas ar papildinājumiem un pielikumiem par pielietošanu praksē pielīdzināja lauksaimniecības zinātņu doktora darbam. Un tā ar zinātņi biju saistīta līdz 2000. gadam. Darbs pārsvarā saistīts ar bioķīmiju.

Citāreizē, tiekoties Gaidas mājās pie omulīgi murrājošas plīts,

viņa rāda savu godam nopelnīto diplomu ar apliecinājumu Lauksaimniecības zinātņu doktores grāda saņemšanai. Arī 2000. gada Veterinārmedicīnas Rakstu krājumu, kur blakus citiem zinātniekiem Gaidas Bērziņas vārds.

Godīgi sakot, darbs fakultātē bija tāda izraušanās no lauku ikdienas, un zinātniski pētnieciskais darbs mani vienmēr ir interesējis. Vajadzēja veikt daudz izmēģinājumu, iepazīt citu valstu pieredzi, radās iespēja braukt stažēties vai uzstāties ar tā saucamajiem stenda referātiem Somijā, Dānijā, Vācijā, Ungārijā. Es gan slimā vīra, gan naudas trūkuma dēļ, bet pats galvenais – tāpēc, ka man Kanādā dzīvoja radi- nekur netiku, bet manis sagatavotie zinātniskie referāti tur nokļuva.

Strādājot Jelgavā, es iepazinos ar ļoti jaukiem, erudītiem cilvēkiem. Mana zinātniskā darba vadītājs bija profesors J. Latvietis, brīnišķīgs cilvēks. Esmu viņam pateicīga par to, ar kādu pacietību, gādību un mīlestību viņš mani uzmundrināja,

Gaida aizstāv doktora disertāciju Tartu 1989. gadā.

palaikam slaukot asaras, sākt daudz ko no gala. Jauki bija sastrādāties arī bioķīmiķi A. Andersonu, profesoriem I. Afaņajevu, V. Antāni un Ļ. Jemeljanovu.

Bauskas pusē

Strādāju pusslodzi zinātniskajā darbā pie jau minētajām tēmām un pildīju veterinārārsta pienākumus toreizējā padomju saimniecībā „Vecumnieki”. Biju tuvāk mājām un dzīvā saskarē ar zinātnē atklāto un pierādīto. Neilgu laiku šai pašā darbā strādāju padomju saimniecībā „Līdums”, tas ir, Īslīcē. Te bija liels slaucamo govju un mazo teļu komplekss. Nejauši satiktais bijušais studiju biedrs G. Rjabko, toreizējais saimniecības vadītājs, uzaicināja mani strādāt, lai samazinātu toreiz lielo jaunlopu krišanu. Tas tad arī bija mans izpētes objekts. Te arī man piešķīra nelielu dzīvokli, te arī dzīvoju tagad, kopš vīrs aizgājis mūžībā un pašu saimniecība likvidēta. Arī Bauska un draudze vieglāk sasniedzama. Un ja vēl draudzes brālis Dainis ar savu auto sestdienās laipni atvērta uz mājām... Paldies viņam!

Bērni un mazbērni

Bērni izauguši, tagad ciemojamies viens pie otra, un katra reize tad ir svētki. Īpašas attiecības mums izveidojušās ar vecākās meitas dēlu Jāni. Viņš studē RTU datorprogrammētājos un jau gadus sešus ir Latvijas izlases skrējējs 10 km distancē, protams, savā vecuma grupā, viņš ir divkārt bijis Barselonā

treniņnometnē. Priece tas, ka viņš ļoti nopietni interesējas par veselīgu un sabalansētu pārtiku, un šai ziņā es varu būt padomdevēja. Abi bioķīmijas grāmatās un internetā meklējam vitamīnu, olbaltumvielu, cukuru-ogļhidrātu, tauku u.c. vielu iedarbību uz organisma spējām, stiprinot attiecīgās muskuļu grupas. Arī savus treniņa biedrus viņš ir ieinteresējis un prot skaidrot gan par brīvajiem radikāļiem, gan transtaukskābēm. Man prieks, ka varu viņam palīdzēt. Arī finansiāli, jo turpat studē arī mazmeita Līga, Jāņa dvīņmāsa. Daru to mīlestībā un zinu, labs darbs dod svētības atkal citā veidā. Un tie ir atkal jauni piedzīvojumi ar Dievu. Izglītība ir visiem spēkiem atbalstāma.

Tu pati taču arī mācies, jo esi Bībeles izpētes skolotāja jau 14. gadus.

Jā, protams, esmu pieradusi meklēt materiālus no dažādiem avotiem, tos salīdzināt. Vismīļākā man ir vecā 1920. gadā izdotā Bībele Glikas tulkojumā, lietoju arī jaunākus izdevumus, reizēm noder Lutera vācu Bībele. Arī valodas zināšanas tā trenēju. Pēdējā laikā spodrinu arī savu angļu valodas prasmi, klausoties valodas pašmācības diskus. Vispār patīk lasīt labas grāmatas. Bet Bībeles dārgumu krātuves šķiet neizsmeļamas.

Tu dzīvo tuvu Līduma kultūras centram. Kā tas tavu dzīvi ietekmē?

Jā, reizēm mūzika atnāk pie manis pat mājās, jo tautas nams ir tuvu – tikai pāri ceļam. Protams, savu izdevīgo ģeogrāfisko stāvokli izmantoju, ir daudzas koru un deju skates, vērtīgi koncerti. Aicinu līdz kaimiņus, draugus.

Arī es esmu dažos šādos pasākumos, uz kuriem Gaida aicinājusi, piedalījusies. Neaizmirstami spilgts bija kādu vācu jauniešu simfoniskā orķestra koncerts šovasar, ko baudījām kopā. Gaida bija saaicinājusi arī citus draudzes brāļus un māsas. Arī novada svētkos priecājamies par dziesmas burvību. Vispār Gaidai dziesmas ir mīlas. Dziedājusi vairākos koros, piedalījusies Dziesmu svētkos, tagad gan vismīļāk dzied Dievam par godu.

Kā ir dzīvot Priekšzīmē, vietā ar tik īpašu nosaukumu?

Vieta kā vieta, vai mazums tādu pompozu nosaukumu Latvijā. Visiem skaidrs, kurā vēstures posmā tie radušies. Dzīvo, kā katrs māk. Zeme barotāja visiem pieejama, protams, rūpes un darbu jāieliek. Es savā mazdārzā izaudzīnu visu vajadzīgo. Šogad bija neparasti bagāta smiltsērķšķu raža. Ogas vērtīgas, bet noņemšanās liela – jālauž pa zariņam.

...Ar Gaidas zemeņu zafti esam viesmīlīgi cienāti pēc (un pirms) kultūras pasākumiem Līdumā. Smiltsērķšķi, kurus Gaida sagādāja arī manai ģimenei, saldētavā nestāv, bet rūpējas par imunitātes stiprināšanu. Jānodrošinās pret gripu! Paldies, Gaida!

Tomēr ir sāpīgi noskatīties uz dažu kaimiņu neprasmi dzīvot, slinkošanu, nepabarotiem bērniem. Esmu centusies pamācīt, paskubināt, Dievu lūgusi par visiem, bet īpaši par tiem, kuru dzīvēs trūkst svētības. Bieži man teikts: „Tev nu gan ir labi, tu ej uz baznīcu, tev nav jāstrādā sestdienā.” Tātad labi redz vajadzību pēc Dieva, taču apņēmības savu dzīvi mainīt nejut. Un redzēdama, ka kādai ģimenei vairs nemaz nav malkas, Gaida pārskata savus krājumus un dalās ar kaimiņiem, lai viņas bērniem nav jāsalst. Šī gada februāra sals neļaus sagaidīt pensiju vai pabalstu un tad tikai gādāt malku...

Atskatoties uz savu dzīvi, varu sacīt paldies Debesu Tēvam par bezgalīgi lielo žēlastību. Viss, kas ar mani noticis, ir ar Viņa ziņu, arī pārdzīvotais nācis tikai par labu manai pieaugšanai Kristū un, iespējams, citiem par svētību.

JAUNIETIM DRAUDZĪGA DRAUDZE

Lai varētu atbildēt uz šo jautājumu, ir jānoskaidro galvenie jēdzieni:

Jaunietis – sākot no 12-13 gadu vecuma un beidzot parasti tad, kad indivīds ir atradis savu personīgo un sociālo identitāti, par ko liecina sociālekonomiskā patstāvība (darbs, ienākumi, patstāvīga dzīve, ģimenes nodibināšana utt.). Dzīves laikā jaunieši pārsvarā ir atkarīgi no saviem vecākiem vai citiem pieaugušajiem. Jaunietis kopš pubertātes vecuma attālinās no savas bioloģiskās ģimenes, meklējot patstāvību un lomu sabiedrībā.

Draudze – Jēzus sekotāji, kas ir piedzīvojuši Dieva pārveidojošo spēku. Draudze ir sabiedrība, kurā sievietes un vīrieši, bērni, jaunieši un citu paaudžu pārstāvji ar dažādu sociālu, etnisku un reliģisku pagātni ir savienoti jaunā draudzībā, kurā nav hierarhijas un statusa.

Pāvilis ļoti daudz runā par draudzi, kādai tai ir jābūt, lai tā būtu saistoša ikvienam. (Pāvilam draudze ir dinamiska nevis statiska, kā mēs to šodien saprotam. Pāvilam draudze nav organizācija, kas kaut kad organizē dievkalpojumus vai sanāksmes, bet gan kā Dieva darbības priekšpostenis, un kristieši nevis apmeklē draudzi, bet viņi paši ir draudze visur, kur atrodas - darbā, skolā, mājās

utt.) Lai arī draudzē katrs tās loceklis ir citāds, viņš tai ir vajadzīgs un ne ar ko nav pārāks vai mazāks pār pārējiem (sk. 1Kor. 12. nod.).

Nemot vērā to, ka jaunieši meklē savu vietu sabiedrībā, ir svarīgi draudzei būt saistošai šādiem jauniešiem. Jaunieši ir jaunas personības, kas vēlas izpausties, vēlas atklāt sevi citiem, un, ja jaunietis jau ir draudzē, tad draudzei svarīgi ir viņā ieklausīties. Draudze vienmēr būs draudzīga jauniešiem, ja draudzes locekļi viņus pieņems tāds, kādi viņi ir, nevis mēģinās viņus pārveidot līdzīgus sev. Ikviens cilvēks vēlas uzturēties tādā sabiedrībā, kurā viņš tiek cienīts un pieņemts, kurā viņam netiek doti noteikumi, kuri viņam jāievēro, lai viņš tur tiktu gaidīts. Kāpēc lai jaunieši būtu izņēmums?!

Ja Dievs mūs mīl tāds, kādi mēs esam, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt. Bet, ja neesam piedzīvojuši Dieva mīlestību, tad ir grūti mīlēt un cienīt arī citus. Tāpēc, piedzīvojuši Dieva mīlestību un sadraudzību, un nepārtrauktu Viņa klātbūtni, priecāsimies par To ikkatrā sanāksmē un vietā, kur atrodamies, cienīsim, mīlēsim sevi un citus – tas ir ceļš uz sadraudzību un draudzīgu draudzi, jo Dievs uz to mūs aicina!

*Ainis Kaspars,
mācītājs Adventistu Auces
un Bauskas draudzē*

LŪGŠANU NAKTS 2012

Vai Tu zini, kas notiktu, ja Tu visu atdotu Jēzum? Tu teiktu – “pirms neesmu atdevis, nevaru zināt”. Tomēr Dievs mums visu atklāj caur Sevi Svētajos Rakstos, caur piedzīvoto draugu dzīvē un caur savu izvēli. Kas notiktu, ja es visu atdotu Jēzum? Par to arī būs jau ceturtnā Jauniešu nodaļas organizētā Jauniešu Lūgšanu Nakts, kas notiks Rīgā, Baznīcas 12a, 17. martā, sākums 16:00. Lai gan pēdējos gados šis lūgšanu pasākums ilgst līdz vakaram, pasākuma nosaukums paliek nemainīgs – Lūgšanu Nakts, kas dod īpašu atmosfēru pasākumam.

Lūgšanu Nakts saturs iecerēts līdzīgi iepriekšējiem gadiem – jaunieši no Latvijas draudzēm aicināti piedalīties ar saviem priekšnesumiem – dziesmām, uzvedumiem, uzrunām, video par tēmu, kā arī interesantā veidā vadīt lūgšanas. Pēc pasākuma būs arī kopīgi sadraudzības brīži ar vakariņām, kāda spēle. Noteikti līdzī var aicināt draugus!

Bet, ja Tu vēlies iesaistīties Lūgšanu Nakts organizēšanā, vadīšanā vai palīdzēt jebkādā citā veidā, noteikti kontaktējies ar jauniešu vadītāju Intu Jākobsoni (tel. – 26441107; e-pasts – bereja@inbox.lv), un arī Tev būs iespēja kalpot citiem Latvijas jauniešiem!

Uz tikšanos Jauniešu Lūgšanu Naktī!

Adventistu Baznīcas Jauniešu kalpošanas nodaļa, www.jaunatne.adventisti.lv

Jaunietis jaunietim iesaka

Ieva Numure

Grāmata, ko lasīt:

Es ieteiktu izlasīt Rika Vorena grāmatu “Mērķtiecīga dzīve”. Tā ir kā atgādinājums mums par to, ka katram Dieva plānā ir īpaša vieta un ka mēs neesam nejaušība. (Ja var, gribētu ieteikt arī otru grāmatu – Ričards Bahs “Debesu aicinājums”, kurā autors stāsta savus lidotāja dzīves piedzīvojumus un mudina neapstāties grūtību vai baiļu priekšā.

Man šo grāmatu uzdāvināja vidusskolas izlaidumā, un esmu jau iesākusi to lasīt no jauna.)

Ko klausīties?

Mūzika... Man patīk daudzi izpildītāji, to skaitā ir Josh Groban ar “You raise me up” (“Tu mani cel”). Patīk arī Ēriks Kleptons un Bīli. No šiem mīļākās kompozīcijas ir “Tears in Heaven” un “Yesterday”.

Ko redzēt?

Es ieteiktu noskatīties “The seventh heaven” (“Septītajās debesīs”). Tas ir seriāls, kurā galvenā loma ir kādai ģimenei, kurā tēvs ir mācītājs kādā vietējā draudzē. Katras sērijas laikā var gūt vielu pārdomām, kā mēs rīkotos līdzīgās situācijās.

17.marts

16.00

Baznīcas 12a

Jauniešu

LŪGŠANU NAKTS

Kas notiktu, ja Tu visu atdotu Jēzum?

LAI TAVA GAISMA

Krū: Nesaprotu, kāpēc cilvēki dažkārt viens par otru saka: „Tas nu gan ir gaišs cilvēks!” vai arī, „tam gan ir gaišas domas!”

Krā: Jā, es vēl esmu dzirdējusi tāpat sakām arī par prātu – gaišs prāts. Interesanti, kā to lai saprot?

Krū: Vai nav jocīgi – it kā kādam degtu lampiņa galvā!

Krā: Gaišas domas – kā tas ir? Kā to var zināt, kam tās ir gaišas, kam tumšas?

Mamma: Tas nav tik grūti nosakāms un tam nemaz nevajag lampiņas gaismu. To, kādas ir domas, atklāj darbi. Tas, kurš domā gaišas domas, tas dzīvo gaišu dzīvi.

Krū: Kas tā ir par gaismu? Kā to var redzēt?

Mamma: Tā gaisma ir, piemēram, smaids, labi vārdi, palīdzības darbiņi grūtā brīdī.

Krā: Arī dalīšanās ar otru, kad priekš otra nekā nav žēl, vai ne?

Mamma: Jā, un tādām cilvēkiem citiem cilvēkiem ļoti patīk dzīvot blakus, draudzēties, būt kopā.

Krā: Nevienam jau nepatīk ļauni un naidīgi cilvēki, kas citus sāpina un apbēdina.

Krū: Jā, tie ir kā tumsa, vai ne?

Mamma: Nu, re, tu visu itin labi saproti.

Krū: Bet neviens nevar būt vienmēr gaišs un labs. Katrs dažkārt ir dusmīgs, pasaka tumšus vārdus un izdara tumšus darbus.

Mamma: Tā ir gan, bet arī tad nevienam nav tumsā jāpaliek. Ja kāds arī nomaldās, viņš var iet no tumsas ārā uz gaismas pusi.

Krū: Nu jā, kad atnāk gaisma, tumsa pazūd. Gaisma aizdzen tumšos vārdus un melnās dusmas.

Krā: Gluži tāpat, kā aiziet nakts, kad atnāk diena.

Krū: Bet kur lai tādu labu gaismu dabū, ka visi tevi mīl?

Mamma: Nu, padomājat, kā jums šķiet? Vai atceraties, ko runājām pagājušajā reizē?

Krā: Es zinu! Tas ir JĒZUS! VIŅŠ ir tāda Gaisma! Vai ne?

Mamma: Tev taisnība. Tas ir JĒZUS. Ja esam draugos ar VIŅU, kas ir pasaules Gaišums, tad dienu no dienas paši arī kļūstam līdzīgi Viņam kā mazas gaišma.

Vārnēni, atšķirsim Bībelē Mateja evaņģēlijā 5:14-16 un izlasīsim:

„Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaunu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.”

Krā: Es arī vēlos būtu tāda maza gaišma!

Krū: Es arī! Mamm, bet, vai tas ir līdzīgi kā saule un mēness spīd?

Mamma: Saule spīd un izdala lielu siltuma daudzumu un gaismu pati par sevi. Neviens to neuzpilda un neiededz atkal no jauna. Dievs to uzstādīja un lika tai spīdēt, un tur tā ir un spīd vienmēr. Dievs ir kā šī gaisma. Viņš ražo gaismu un mīlestību, kā arī labestību, vienkārši esot.

Krū: Tad tik būtu interesanti, ja es varētu būt par tādu lielu gaismekli!

Krā: Nepārspīlē, brālīt, mums tik lieliem nav jābūt. Katram ir sava vieta Dieva plānā.

Mamma: Mēs neesam un nekad nevarēsim būt pasaules gaismas avots, tāpat kā mēness nevar būt gaismas, siltuma vai enerģijas avots zemei. Bet, ja mēs ļaujam Jēzum ienest Viņa gaismu un mīlestību mūsu dzīvē, mēs būsim spīdekļi Viņa godam, un, kad citi redzēs mūs, viņi arī mācīsies slavēt Dievu.

Krū: Kādā gudrā grāmatā es lasīju tādu teikumu: Tā kā Jēzus ir Pasaules Gaisma, es varu būt svece, kas apgaismo citiem ceļu pie Viņa.

Krā: Tas ir labi teikts. Bērni, būsim šīs mazās liesmiņas!

Varavīksne 4
Bērnu un pusaudžu festivāls

Piedzīvojums ar Jēzu

24.martā plkst. 14:00 - 18:00, Baznīcas ielā 12a

✿ 14:00 Festivāla atklāšana

✿ 14:15 Bībeles stacijas

ES ESMU ceļš

ES ESMU durvis

ES ESMU patiesība

ES ESMU vīnakoks

ES ESMU dzīvības maize

ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība

ES ESMU pasaules gaismā

ES ESMU labais gans

✿ 16:00 - 18:00 Priekšnesumu programma

Festivāla laikā būs zīmējumu izstāde un apbalvošana.

Festivālu rīko Adventistu Baznīcas Bērnu kalpošanas nodaļa. Atbalsta: Latvijas draudžu savienība, Baltijas Ūnija, ADRA
Vairāk info: Mārite (tāl. 29869979)

Uzdevums

Vispirms, izsvītro visus vārdus, kas ir nedēļas dienas. Otrkārt, izsvītro visus vārdus, kuri ir krāsu nosaukumi. Treškārt, izsvītro visus vārdus, kas ir dzīvnieku nosaukumi. Ceturtkārt, izsvītro visus vārdus, kuri ir skaitļi. Vārdus, kas paliek pāri, sakārto loģiskā teikumā un to uzraksti apakšā uz līnijām. Mēģini paveikt pats un pēc tam pārbaudīt Bībelē!

SVĒTDIENA	BRŪNS	SEPTIŅI	ĻAUŽU	AITA	BALTS	SEPTIŅI
TRĪS	TIE	GOVS	MELNS	DEVIŅI	LAI	PIEKTDIENA
LABOS	ZIRGS	ČETRI	SARKANS	GAISMA	TREŠDIENA	ORANŽS
LILLĀ	JŪSU	OTRDIENA	LAPSA	ASTOŅI	IERAUGA	SEŠI
JŪSU	JŪSU	ZAĶIS	ZILS	DARBUS	OTRDIENA	DIVI
PIECI	BALTS	PRIEKŠĀ	PIEKTDIENA	DESMIT	ČŪSKA	SPĪD
SESTDIENA	IR	GODĀ	TĀPAT	PIEKTDIENA	TĪĢERIS	UN
KAS	PELĒKS	ROZĀ	ZAĻŠ	DZELTENS	TĒVU	SARKANS
LĀCIS	DEBESĪS	PIRMDIENA	KA	ŽIRAFE	PIECI	CETURTDIENA

Pasaule kā viens CIEMATS

Andris Pešelis,
adventistu Rīgas 7.
draudzes mācītājs

Globalizācija – šis vārds mūsdienās skan aizvien biežāk. Tās ietekmē pasauli it kā “kļūst mazāka” un resursi pieejamāki. Tā atnes gan labumu, gan arī ļaunumu. Vairs neviens nevar palikt ārpus tās ietekmes, pat dzīvojot mūžamežos. Ar ko tā noslēgsies un kurp aizvedīs? Ko par to liecina Bībele?

Bābeles valodu sajaukšana

Svētie Raksti liecina, ka iesākumā visai pasaulei bija “viena mēle un vienāda valoda”. Tas nozīmē, ka nepastāvēja multikulturāla vide. Pat ideoloģiskā ziņā lielākā daļa cilvēku bija vienoti vienam mērķim – celt torni, kura virsotne sniegtos līdz debesīm. To, ka agrāk varēja pastāvēt viena valoda, liecina lingvistika, jo, zīmējot valodu koku, tā zari (valodas) ir saistīti ar vienu stumbru. Valodu dažādība, saskaņā ar Bībeli, bija Dieva tiešās iejaukšanās rezultāts (1Moz. 11:9). No valodām tālāk veidojās tautības, bet tām katrai savi reliģiskie priekšstati, ko shematiski var aplūkot lejā esošajā shēmā.

Shēmas centrālā ass norāda uz Bībeles stāsta galveno virzienu, jo Rakstu galvenais uzdevums ir atklāt Jēzu Kristu. Visas novirzes no šī stāsta galvenās ass veido svešās mācības, kuras nerod atbalstu Svētajos Rakstos. Kristus līniju

no Ābrahāma veido Īzaka pēcteči, bet Ābrahāma rīcība ārpus Dieva plāna deva aizsākumu mūsdienu islāma kopienai.

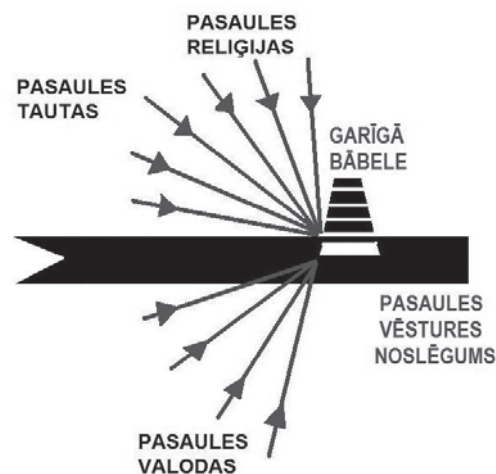
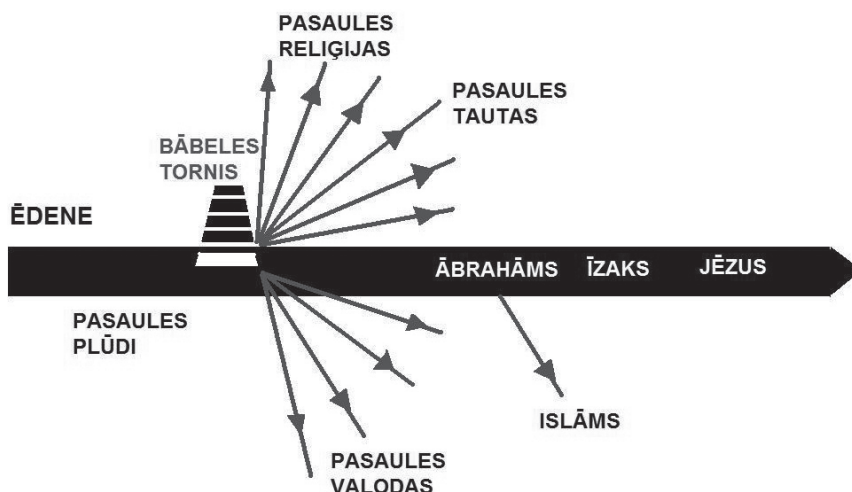
Garīgā Bābele

Svētie Raksti, liecinot par globalizāciju, runā par tautu rosību garīgās Bābeles celšanā (Atkl. 13. nodaļa). Lai ilustrētu, ko nozīmē garīgā Bābele Bībelē, jāaplūko lejā esošā shēma, kurā parādīts process, kas ir iepriekšējās shēmas turpinājums laikā. Te mēs redzam, ka valodu sajaukšana un pasaules tautu reliģiskie ticējumi, kas izveidojās pēc Bābeles torņa celtniecības, nonāk pie vienota kopsaucēja pasaules vēstures noslēgumā. Jāpiebilst, ka šajā procesā visiem atkal ir “viena mēle un vienāda valoda”, kas uzsver vienotību mērķī – veidot vienu pasaules pārvaldi uz esošās multikulturālas vides pamata. Tas ir vairāk nekā tikai viena komunikācijas

valoda, piemēram, angļu. Te ir vienots kopsaucējs – nepārtrauktais pasaules labumu patēriņš un ienaidis pret tiem, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību.

Svētie Raksti norāda, ka garīgo Bābeli raksturo tās mācība jeb ideoloģija. Līdzīgi kā tas bija pasaules vēstures iesākumā, kad ar vienu mērķi – nepaklausīt Dievam – cēla Bābeles torni, pasaules vēstures noslēgumā tiek celta vienota pasaules kārtība, pretēji Dieva dekaloga prasībām.

Kaut gan Bībelē minēto garīgo Bābeli nosaukt par globalizāciju nebūtu precīzi. Tā ir tikai vide, kur realizējas Bībeles pravietojums par garīgo Bābeli. Globalizācijas procesam, tiecoties pēc centralizācijas, ir jānovied sabiedrību pie vienotas vispasaules ideoloģijas. Garīgā Bābele gadsimtu gaitā, līdzinoties Kristus mācībai, sevī ir ietvērusi pasaules reliģisko mācību galveno esenci (dvēseles nemirstība, aizkapa dzī-

ve, nedēļas pirmās dienas un svētbilžu godināšana utml.), kurai piekrīt lielākā daļa cilvēku. Pašreiz tā šķiet nekaitīga un dekoratīva multikulturālās vides daļa, kas stāv ārpus globalizācijas ar skaļiem protestiem pret tās svētku dienu komercializēšanu, pret patērētāju kultūras negarīgumu, nabadzību un badu, ko izraisa starptautisko kompāniju mantkārtība. Taču, saskaņā ar Rakstiem, viss mainīsies, kad dabas katastrofas un pārdabiski brīnumi “pārlicinās” lielāko daļu cilvēces, ka ir nepieciešama ne tikai vienota pasaules kārtība, bet arī vienots garīgums (Atkl. 13:14-18), ko var panākt tikai ar visiem vienotas svētku dienas ievērošanu katru nedēļu – svētdienas likumu. Tad garīgā Bābele skubinās visu pasauli to ieviest un vērsīsies pret tiem, kas tam pretosies, ar apvainojumiem visu nelaimju izraisīšanā. Šādi ārkārtīgi aktuāls kļūš jautājums par pielūgsmes dienu – sestdiena vai svētdiena? Taču tad nāks Kristus, lai izglābtu Savu tautu no bojā ejas.

Globalizācijas plusi un mīnusi

Mūsdienās praktiski vairs neviens cilvēks nav ārpus globalizācijas procesiem, tos izjūt visi. Tomēr, runājot par globalizāciju, būtu jāmin vairākus plusi, kas apmierina lielāko daļu civilizācijas, piemēram, preču plūsma no visas pasaules, iespēja iegādāties pasaulē vispieprasītākās preces, informācijas atvērte, komunikācija un „sērfošana” pa Internetu, plašas iespējas iegūt izglītību vai pārcelties uz dzīvi ārvalstīs, angļu valodas prasmju plašais pielietojums pasaulē. Mēs šos labumus lietojam un vairs nespējam iztēloties dzīvi bez visa tā. Pat evaņģelizācijas darbu pasaulē ir veicinājusi jauno tehnoloģiju un sakaru pielietošana. Taču pastāv arī mīnusi. Globalizācijas process prasa milzīgu dabas resursu pārtēriņu, palielina ekoloģisko dabas piesārņojumu, veicina slimību izplatīšanos, narkotiku starptautisko tirdzniecību, terorismu, verdzību, pornogrāfijas un seksuālo pakalpojumu pieejamību. Globalizācijas ietekmē notiek patērētāja filozofijas popularizēšana masu medijos un kino visā pasaulē, kas, neatkarīgi no reliģiskās pārliecības, mūdinājis ļaudis tiekties pēc šiem ideāliem. Starptautiskās kompānijas gūst gandrīz nekontrolējamu ietekmi pār preču kvalitāti, to cenām un visas pasaules ekonomikas virzību. Globalizācijas procesā vairs nav iespē-

ju, ka viena valsts var kaut ko mainīt pat pati savā iekšējā tirgū. Piemēram, degvielas, dabasgāzes vai pat maizes cenas nosaka ne vairs vietējais tirgus, bet gan starptautisko kompāniju pasaules tirgi. Šī iemesla dēļ mūsu valstī preču un pakalpojumu cenas aug pat krīzes laikā. Visā pasaulē var vērot tendenci uz personības identifikācijas un finanšu kontroles pastiprināšanos. No vienas puses tas ir dabīgi un pozitīvi, jo mazina noziedzību un vairo drošību, taču no otras – bezskaidras naudas norēķinu ieviešana un to kontrole, kā šķiet, īpaši sagatavo augsni rakstītajam Atklāsmes 13:16-18, ko ir iespējams īstenot, vienkārši nobloķējot bankas kontu, liedzot pieeju naudas līdzekļiem.

Globalizācijas procesu var uztvert arī pozitīvi kā laika zīmi, kas norāda, ka tuvojas noslēdzošo Bībeles pravietojumu piepildījums.

Globalizācijas gala iznākums

Dzīves apstākļu spiesti, ko izraisa tieši globalizācijas process, miljoniem cilvēku pamet savu dzimteni, lai apmestos, kur ir plašāka pieeja rietumu dzīvesveidam. Pasaules lielās pilsētas ir pārpludinājuši bēgļi no provinces un imigranti no ārvalstīm, un tajās ir sastopami visi globalizācijas mīnusi. Tiek runāts par jauno pasaules reliģiju, kad iešanu uz baznīcu vai kultūras namu tautas masām tagad aizvieto lielveikalu apmeklējums. Patēriņš jeb šopings tiek pasniegts kā augstākais ideāls un rituāls ar mērķi sagādāt patērētājam apmierinājumu. Ja agrāk cilvēks precīzi iegādājās uz ilgu laiku (piemēram, apavus, apģērbu, telefonu un automašīnu nemainīja katru gadu), tad tagad preces ir domātas īsam patēriņa laikam un statusa apstiprināšanai. Nepārtraukti reklāmas piedāvā jaunu preču klāstu, jaunus izstrādājumus, jaunu dizainu, kas tiek sasaitēti ar pilnvērtīgu dzīvi un egoisma apmierināšanu. Tādēļ ļaudis iegādājas preces, lai pēc kāda laika tās izmestu un atkal pirktu jaunas. Patēriņa procesā šķiet, ka laime atrodas izstieptas rokas attālumā, tomēr tās piepildījums paliek nesasniegts, jo seko nākamie egoistisku dzinūļu apmierināšanas piedāvājumi. Šī procesa kreditēšana ir

atnesusi milzīgas parādu nastas, Zemes resursi tiek izsaimniekoti, daba piesārņota, globālais klimats mainās, tomēr neprātīgais skrējieni pēc patēriņa ideāliem turpinās, jo starptautiskajām kompānijām tas atnes pasakainu peļņu, bet patērētājam piepildītas dzīves ilūziju. Šo sabiedrības garīgo tukšumu, saskaņā ar Bībeli, aizpildīs garīgās Bābeles mācības. Cilvēki, kas ir orientēti vienīgi uz personiskā labuma iegūšanu, tad vienosies ideoloģijā, kurai būtu jāatnes pasaulei „miers un drošība” (1 Tes. 5:3), ko līdz šim nespēja atnest negarīgais patēriņš.

Atklāsmes grāmatas 18. nodaļa ir veltīta aprakstam, kā noslēgsies globalizācijas process. Pasaules tirgus nonāks situācijā,

kad tā turpmākā eksistence vairs nebūs iespējama pat pēc „zvēra zīmes” pieņemšanas. Atklāsies garīgās Bābeles saturs, kas atnesīs smagu vilšanos, bet šī atklāsmē daudziem būs nākusi par vēlu. Tādēļ savlaicīgi tiek dots Dieva aicinājums: “Izejiet no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.” (Atkl. 18:4) Neraugoties uz anti-globālistu centieniem, globalizācijas process nav apturams. Tas izveidots pat arī tad, ja uz pasaules politiskās skatuves darbotos pilnīgi citi tēli. Tas ir universāls grēka attīstības rezultāts, kurš aizsākās ārpus Ēdenes vārtiem un noslēgsies pirms Kristus Otrās atnākšanas. Bībeles pravietojumiem ir jāpiepildās, un, pat cenšoties panākt to anulēšanu, tas vēl ātrāk noved pie to piepildīšanās.

Tiem, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību, ir jāapzinās laiks, kurā dzīvojam. „Pasaule iznīkst un viņas kārtība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi.” (1.Jāņa 2:17) Uz globalizācijas procesu var raudzīties negatīvi, bet to var arī uztvert pozitīvi kā laika zīmi, kas norāda, ka tuvojas noslēdzošo Bībeles pravietojumu piepildījums, aiz kura jau seko Kristus Otrā atnākšana. Engēļi, kā bija stāstīts Kristus līdzībā, savāc vienkopus nezāli un kviešus. Nezāli – lai to visa galā sadedzinātu ugunī –, bet kviešus, lai tos sakrātu Debesu klētīs.

Kāds ir teicis, ka divu cilvēku attiecību veiksmes atslēga
ir viņu kopējā sapratne un sadarbība.

Šajās pāru dienās kopīgi domāsim par "es" un "mēs" būtību,
radoši darbosimies, lai gūtu abpusēju uzvaru saskarsmē un lai veicinātu
beznosacījumu pilnas ilgtermiņa attiecības.

Ļaujieties šim piedzīvojumam kopā ar sev vistuvāko cilvēku!

4.-6. maijs, 2012.gads

Viesu nams "Bille", Amatas novadā, Drabešu pagastā

Organizē SDA Latvijas Draudžu savienības

Ģimenes kalpošanas nodaļa

Informācija un pieteikšanās līdz 15.aprīlim - paru.nometne@gmail.com

Piesakoties līdz 1.aprīlim - atlaide Ls 20